

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. D-r DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. D-r N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupă în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

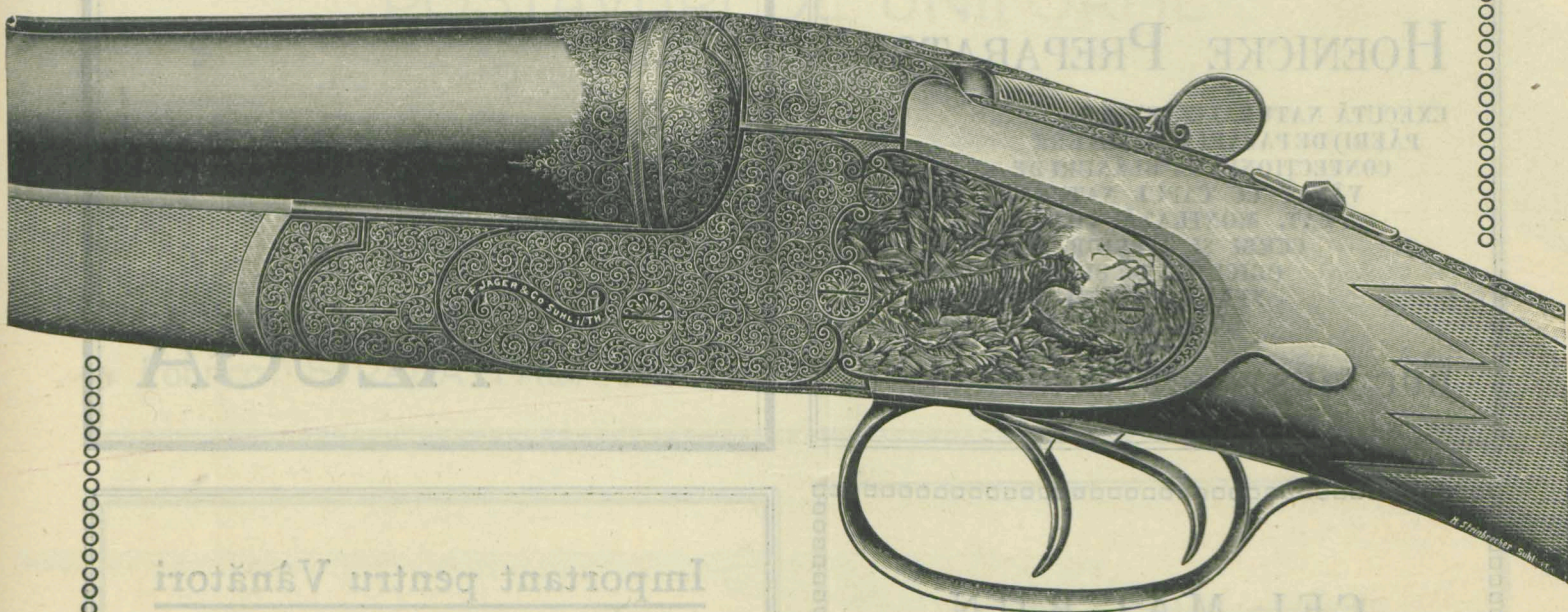
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicățile „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă T I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

ARMĂ DE VĂNĂTOARE

Cu 2 țevi pentru alice cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoase, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VĂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZEELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, 6

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCATOR
ÎN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

B E Ţ I

BERE

AZUGA

Important pentru Vânători

Cercuri de Vânătoare și
Comercianții de Arme
Alice străine Detail Lei 55
Engros minimum 25 kgr. » 50
» » 100 » » 48

Vinde Andreescu, Griviței, 108

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânătoare cu alice.
 - 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm, împreună cu 500 capse
- A se adresa la «UNIUNE»

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFIȚERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

CARTUȘE MANNLICHER SCHÖNAUER

Calibru 8

Incărcat cu pulbere Rottweil No. 5, se găsesc 200 bucăți de vânzare la "UNIUNE" pe prețul de lei 25 bucata

Cunoașteți preparatele mele de naturalizare?

Pentru o asemănare perfectă după natură și o durabilitate continuă preiau orice garanție

Impăetor
Richard Hönike

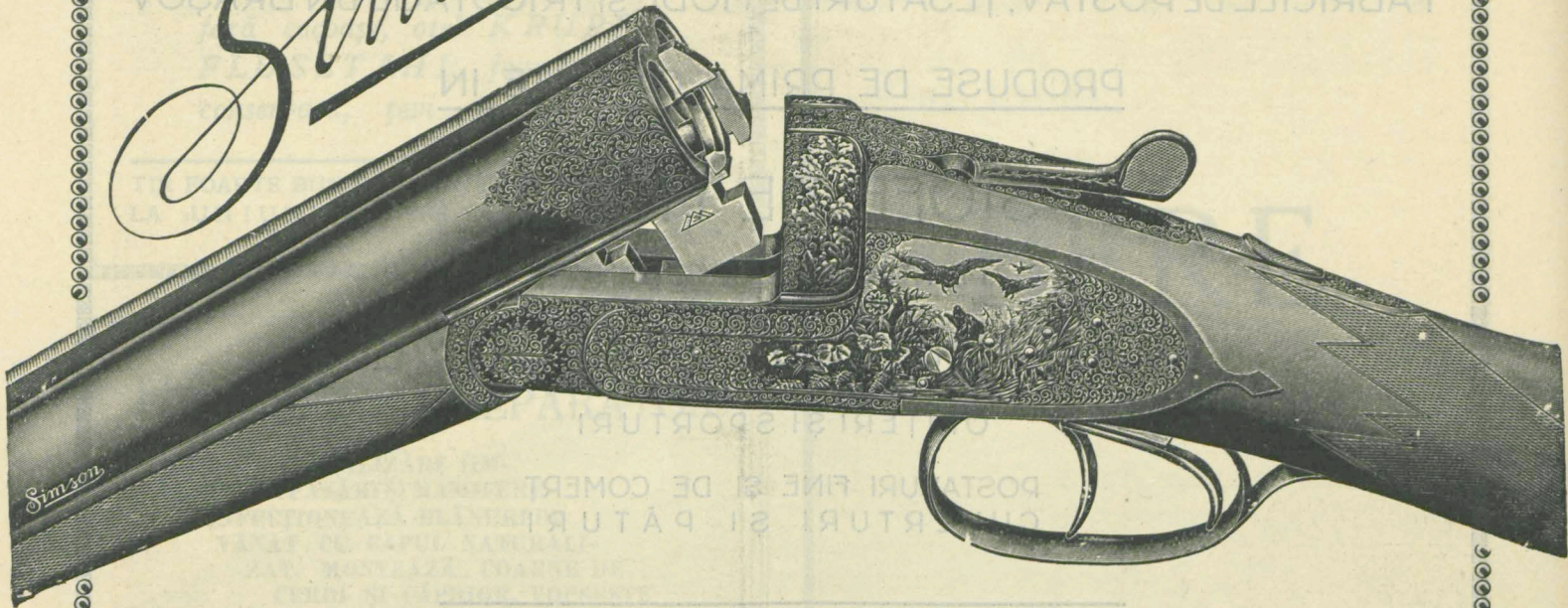
PREPARATOR - NATURALIST

STRADA MONETĂRIEI No. 6
Membrii «UNIUNEI» beneficiază de o reducere de 10 la sută asupra prețurilor.

Simson

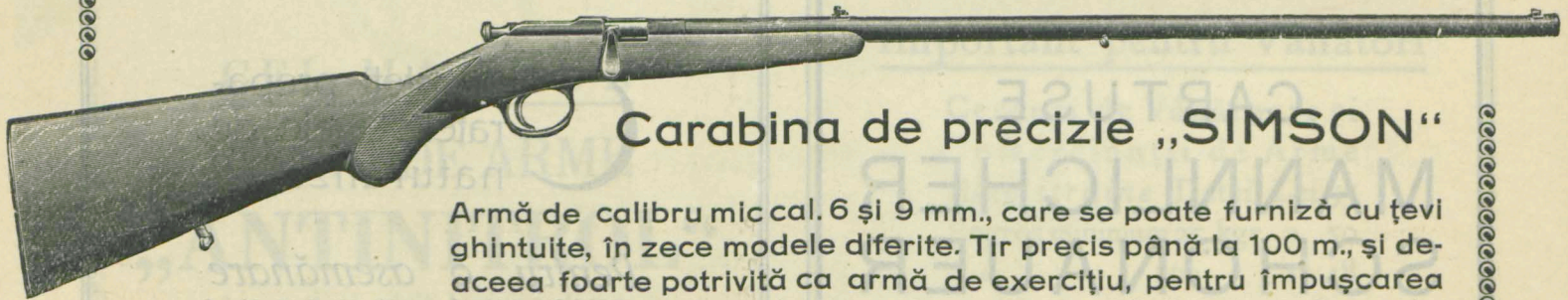
Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUA ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbei „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNATORILOR DIN ROMÂNIA”

C O N T R I B U Ț I U N I

II

«Ridendi castigat mores»

de Căpitan Th. Maiorescu

Problema paznicilor de vânat, în alcătuirea actuală a Societăților de vânatoare este, evident, departe de a corespunde intențiilor legiuitorului și a bunilor vânători.

Știm cu toții cum se face, în deobște, numirea acestor organe, în mâna cărora stă tot secretul existenței vânătorului, această netăgăduită bogăție națională.

Și s'ar părea că vina se resfrânge asupra Direcțiunii Vânătoarei, în primul rând.

În adevăr, privit dintr'o singură latură, chestiunea selecționării organelor «oficiale» pentru controlul exercitării vânătorei, în raport cu legile respective, cade în sarcina suszisei direcțiuni, așa că nepregătirea sau lipsa de conștiințiozitate a unora din acești paznici, umbrește însă-lubru, clădirea luminoasă a legiuitorului, bine intenționat.

Să fim drepți însă, și să cugetăm cât de greu se poate înfăptui, desăvârșit, acest desiderat.

De unde să cunoască d-l Director al Vânătorei și ajutoarele d-sale, cine merită sau nu o asemenea însărcinare, dacă nu din recomandările, uneori de complezență date, ale unor amici de vânatoare?

Și acesta este un mare păcat, deși, totuși prea conform cu moravurile locale.

Pe aceste baze se înalță așadar «ficțiunea» controlului vânătorei?!

Privită pe o altă latură, mai ușor realizabilă, chestiunea poartă asupra organizațiilor, ca să le zicem așa «quasi-oficiale» prin exequatorul acordat de cea dintâiu, societăților de vânatoare.

Acestea se presupun capabile să-și gospodărească cum vor — înlăuntrul legii bineînțele — organizația respectivă.

Sub raportul controlului exercițiului dreptului de vânat și al pazei vânătorului pe teritoriile arendate în acest scop, ele au mai mult de făcut, lor revenindu-le materialmente realizarea scopului propus de legiuitor, deoarece ele stăpânesc terenurile și membrii lor sunt cei interesați pecuniarmente, ca să păstreze numai pentru ei, ba să faciliteze chiar, prin toate mijloacele, înmulțirea vânătorului pe aceste terenuri, ținute pe cheltueala lor.

Legea și Direcția Vânătorei le pune, în această privință, la dispoziție o sumă de mijloace destul de eficace, — s'o recunoaștem.

Totuși o mai defectuoasă pază ca aceea exercitată de majoritatea societăților de vânatoare, socotesc că nu există.

Este neîndoios, foarte grea, față de fondurile micilor societăți, plata cumseczede a unor buni paznici, care deocamdată ne lipsesc — numărul celor existenți fiind insuficient.

Și este deasemenea greu, ca acest oficiu să se facă gratuit de către membrii societății, care sunt cu totul absorbiți de ocupațiunile lor principale.

Însă ceea ce este dureros, e că tocmai din aceste motive, societățile sunt silite să acorde această însărcinare unor oameni, din comunele situate pe terenurile arendate, cari întotdeauna sunt pușcași cunoscuți, și cari prin mici servicii și gentilețe făcute membrilor societății, le înșeală buna credință și-i determină să ceară consiliilor societăților, numirea lor ca paznici, realizând astfel dorința lor, de a braconă în voie.

Această «*plagă*» a paznicilor, vă imaginați că nu-și vor exercita mandatul decât contra orășenilor «*indesirabili*» rătăciți, cine știe cum, pe meleaguri străine — cumetrii și finii din comună, putând face orice, pe acest tărâm, sub oblăduirea plină de îngăduință a împuțernicului.

Dovada acestei afirmațiuni am avut-o, cred, toți, și nu o singură dată.

Mergeți în zilele de lucru, pe seară, la câmp și veți face constatări înfiorătoare.

Dumineca, de sigur, totul va fi în regulă, și la primul foc tras, vă va răsări înainte ca din pământ, curat îmbrăcat, foarte îngrijat, paznicul, grăbindu-se să vă arate binecuvântata fericire, abătută, așa deodată, prin strășnicia sa, asupra bietelor sălbătăciuni, dacă nu vă va fi primit din gară, cu un discurs preparat.

Cu mlădieri viclene în glas, cu licăriri șirete în privirea furișată pe sub bordurile pălăriei sau mițele căciulei, vă va clădi o situație ireală a stării de lucruri, răsând apoi cu hohot, când după ce veți fi plecat din localitate, va lichieși, în tovarășia celorlalți braconieri tovarăși, bacșișul căpătat.

Și atunci, domnilor, mă întreb, dacă nu-i de prisos să prăpădim, fără a realiza nimic bun, banul nostru câștigat cu trudă sau nu cu trudă, dar rezervat cu atâta dărnicie fanatică, templului «*Diane*».

Și pentrucă, sunt sigur, mi s'ar aduce învinuirea de inconsecvență dacă n'aș da o soluție chestiunii, mărturisesc cinstit, că socotesc cea mai bună măsură înlocuirea

imediată prin jandarmi rurali, a acelora — foarte mulți — dintre paznici, cari nu prezintă nici o garanție morală.

Aceștia — jandarmii — au menirea să supravegheze și să oprească abaterile dela legile pozitive, pe teritoriile circumscripțiunilor unde funcționează și nimic mai potrivit, cred, n'ar fi, decât să se încredințeze lor și acest oficiu, «*demn*», «*frumos*» și «*util*», care nu le-ar răpi prea mult timp, putându-se face în vremea deselor cutreerări zilnice a ogoarelor, ocazionate de serviciul lor obișnuit.

Ei singuri n'au legătură cu satul, au simțul datoriei mai dezvoltat și cunosc în același timp îndeletnicirile extra-agricole ale sătenilor.

Modalitatea înfăptuirii acestei propuneri e simplă.

Prin intermediul Direcțiunii Vânătoarei, să se ia înțelegere cu d-l comandant al jandarmilor, care face chiar parte din Consiliul Permanent prevăzut de art. 103 din lege, pentru a da un ordin circular în acest sens.

Iar societățile de vânătoare, pentru crearea unui curent emulativ, cu aprobarea aceluiaș comandant, să înființeze premii, din banii pe care azi îi dau fără nici un folos real actualilor paznici — premii care să se distribuie jandarmilor merițoși, la fiecare dresare de proces-verbal de braconaj.

Și, persist să cred, această încercare ar aduce concrete foloase bogăției naționale, iar scopul propus ar fi oarecum atins.

De sigur, nimic nu va împiedeca societățile să numească paznici, ieșiți din școala anume creată, dacă mijloacele le vor permite aceasta și numărul acestor paznici va crește.

Deocamdată însă, mai ales pentru micile societăți cu mijloacele restrânse, măsura ar fi salutară și ușor realizabilă — în special pentru terenurile de câmpie și deal.

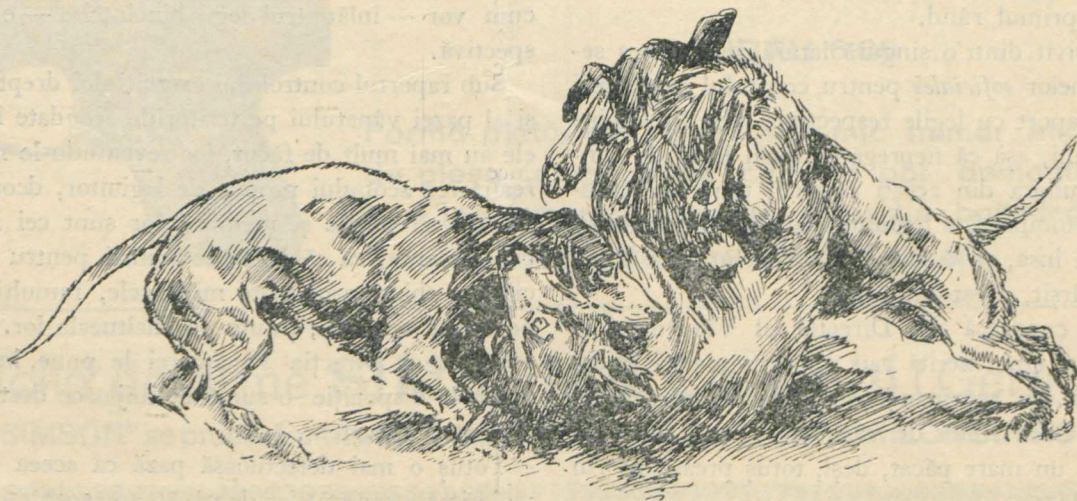
Pentru regiunile muntoase acoperite cu păduri întinse, paza se face în condițiuni cu totul altele, iar mijloacele de realizare sunt și ele mult mai numeroase.

Și aci totuș, jandarmul are prilejul să cunoască și să urmărească pușcașii clandestini, și serviciile lor încă vor fi folositoare.

Pentru rest, vânătorii, societățile și Direcțiunea Vânătoarei își cunosc, fără îndoială, îndatoririle.

Numai să ne grăbim, domnilor, ca să nu se poată spune, când va fi prea târziu:

«*ETIAM PERIERE RUINAE*»

ARME PENTRU ORGANE SILVICE ȘI BRIGADIERI DE VÂNĂTOARE

de *Maior Schneider-Snyder Roland*
Inspector de vânătoare

Ca urmare la articolul d-lui Constantin Popescu, silvicultor de profesiune, s'ar impune ca să ne ocupăm mai deaproape de această problemă. Organele silvice și de paza vânatului au nevoie de o armă puternică și cu tir bun, care să fie tot atât de solidă și de calitatea unei arme militare, cu maximum de rezistență. După părerea mea, cea mai convenabilă armă pentru aceste organe este și rămâne drillingul, cal. 16×16 și pentru glonț $9,3 \times 82$, cu dublu zăvor și închizător Greener, și cu un tir foarte bun atât pentru alice cât și pentru glonț. O armă așa construită nu va cântări mai mult de 3 kg. 200—300 gr., și nu este prea grea pentru o întrebuințare zilnică. Cal. 16 pentru alice este un calibru ce corespunde foarte bine cerințelor unui vânător profesionist. Cal. $9,3 \times 82$ va avea un glonte de plumb de 12,24 gr. încărcat cu 5 gr. pulbere neagră, și având cam $V 25 = 550$ ms. și $E 25 = 180$ mkg.; acesta este un cartuș suficient pentru vânătorul profesionist dela noi din țară. El este ușor și lesne de reîncărcat, oferă vânătorului, din cauza prețului ieftin, posibilitatea ca să se exerseze des și să devie un trăgător bun atât cu glonț, cât și cu alice, căci el poate reîncărcă și cartușele cu alice cu pulbere neagră. Tocmai din aceste motive ași dori ca să îndepărtez pentru brigadierul de vânătoare precum și pentru silvicultor, întrebuințarea pulberii fără fum, adică a cartușelor scumpe. Pentru această armă ar fi suficient ca material de țevi, și oțelul obișnuit Krupp.

Având în vedere prețul armei, intră în considerație numai sistemul cu cocoșe, cu evitarea oricărui lux în ce privește execuția, ca gravură, etc.

O armă la fel de corespunzătoare ar mai fi și pușca cu o țevă pentru glonț și una pentru alice, în aceleași calibre și cu aceiași construcție și execuție.

Să nu uităm că țeava de glonț este absolut necesară pentru arma vânătorului profesionist — în primul rând pentru apărarea contra braconierilor prevăzuți cu arme militare, și în al doilea rând pentru împușcarea câinilor vagabonzi, etc., etc. Lovitura cu alice este neapărat trebuincioasă pentru uciderea animalelor stricătoare mici, a pisicilor, etc., etc., a păsărilor răpitoare, precum și pentru împușcarea vânatului destinat bucătăriei — aceasta din urmă în folosul proprietarului terenului de vânătoare.

O armă cu alice sau o carabină militară nu sunt puști pentru brigadierii de vânătoare sau pentru organele silvice, însărcinate totdeauna și cu paza vânatului.

Care ar fi deci posibilitatea procurării unor astfel de arme, corespunzătoare pe deplin scopului?

Eu văd numai o singură posibilitate. Uniunea trebuie să se ocupe de procurarea acestor arme-tip, de sus numita calitate. Acum mai rămâne de discutat partea materială. Pușini dintre silvicultori și dintre organele însărcinate cu paza vânatului sunt în stare ca să depună din propriile lor puteri, prețul unei astfel de puști. D-l

Const. Popescu propune înființarea unei cooperative, în cadrul Uniunii. Eu nu prea cred că s'ar găsi acționari mulți, cari să pună la dispoziție banii lor fără dobândă; însă banii dați cu dobândă ar scumpi afacerea — cu atât mai mult în cazul când s'ar vinde armele în rate. În schimb eu cred însă, că există o altă posibilitate de rezolvare! Pentru organele silvice și de vânătoare — de Stat și particulare, ar trebui ca autoritatea respectivă în al cărei serviciu se află cel interesat, să achite suma de bani totală «Uniunii», și în urmă să rețină numitului banii avansați, în mici rate lunare. Uniunea nu este o afacere negustorească, și nu se poate pretă la afaceri cu plăți în rate, cari necesită enorm de mulți funcționari și are ca urmare de regulă somațiuni de plată, procese, etc., cari toate la un loc scumpesc enorm prețurile articolelor la întreprinderi similare. Uniunea urmărește țelurile ei bine cunoscute, procurând arme membrilor și asigurându-le avantajii pe care le știm cu toții, și nu poate devia dela principiile ei — în primul rând pentru faptul că ea nu trage nici un profit de pe urma aceasta.

Armele ce urmează să fie eventual introduse, trebuie să fie arme-tip, întocmai ca și o carabină Mannlicher-Schönauer, o pușcă Browning sau Winchester — iar dorinți speciale nu vor putea fi luate în considerație, afară de cazul când cel care comandă plătește diferența. Reflectanții vor trebui să anunțe până la un anumit termen ceea ce le trebuie, căci numai astfel este posibil ca Uniunea să fie orientată în privința cerințelor membrilor, introducând un număr corespunzător de arme și — după cum e și firesc — în așa condițiuni, ca să scadă și prețul în mod proporțional. Armele acestea ar fi niște puști foarte bune, care ar intra în considerație chiar și pentru vânătorii modești, deoarece cartușul de $9,3 \times 82$ este tot atât de bun pentru vânatul mare ca și cel de cal. 450 Express. Pentru a obține un rabat cât de mare dela casele ce construiesc aceste puști, ar trebui comandate mai multe duzini în același timp. Afară de aceasta, eu cred că acest fel de arme sunt singurele corespunzătoare chiar și pentru înarmarea jandarmeriei de vânătoare.

Fiecărei arme ar trebui să i se adauge și o garnitură completă de ustensile de încărcat, pentru cartușele de alice și de glonț, precum și un număr dorit de gloanțe și capse, pentru cartușele cu glonț. Iar membrii noștri vor deschide ochii mari de tot, atunci când vor vedea cât de mult pot fi reduse prețurile, dacă s'ar introduce câteva sute din aceste drillinguri comandate cu un anumit termen. În acest caz, Ministerul de Finanțe precum și R. M. S. ar trebui să renunțe la taxele lor vamale, atât în ceea ce privește armele, cât și munițiunea; aceasta ar reprezenta o sumă respectabilă. Deasemenea mai trebuie ca locurile în drept să părăsească principiile lor de dulce fărniețe, declarând că această chestiune mai are timp — pe când timpul însemnează în alte țări *money*. La noi însă toată lumea are timp — atât de mult timp, încât uneori te apucă disperarea!

R E X

de Alex. Andrei
Inginer silvic, Caransebeș

Toți cei din casă îl aveau drag pe micul «Rex». Eră sglobiu și veșnic dispus la joc. Abia trecuse de vârsta de două luni, dar înfățișarea lui inteligentă, capu-i frumos și corpu-i proporționat, dăduseră stăpânului său, prietenulu P., speranțe frumoase pentru timpul, când cu arma la spinare vor hoinări împreună pe câmpuri și prin păduri după vânat.

Mama lui «Rex» eră o cățeă germană brună din rassa căinilor de aret cu părul aspru, pe care o uitase sau o pierduse vr'un ofițer german, în trecerea lui spre Serbia împreună cu trupa de armată din care făcea parte. Nu mult după trecerea trupelor dăduse naștere la trei căței frumoși brunii, dar toți trei cu părul lucios și scurt, fapt ce lăsa să se presupună asupra felului tatălui lor.

Copiii din casă se jucau de dimineața până seara cu «Rex», și chiar și noaptea îl aveau cu ei în pat. «Rex» dusese o viață fără griji. Dar aceasta nu dură mult. Pentru «Rex» a început o eră nouă. «Down», «apport» eră muzica lui zilnică, cu care nu-l slăbia stăpânul său.

Calitățile naturale, educația bună și instrucția severă făcură din «Rex» un tovarăș de vânătoare prețios.

Zilnic eră cu P. la vânătoare, pentru care avea o pasiune neobișnuită. Sbură într'un galop întins peste arături și miriști cu nasul ridicat în sus și se opriă brusc, rămânând pironit locului, când în adierea de vânt, ce-i atingea nările-i mari, simția un atom măcar din irezistibilul miros al vânatului tupilat în iarbă, sau ascuns în vreo cută de pământ arat. Transformat în stană de piatră arată îndelung vânatul, de prezența căruia a luat act cu ajutorul simțului său, al mirosului ce nu-l înșelă niciodată. «Rex» pontă sigur și niciodată n'a stărnit vreo potârniche. Acest lucru îl făcea stăpânul său, iar «Rex» nu făcea nici o singură săritură măcar după vânatul stărnit. «Rex» posedă o disciplină de fier.

Și când P. voia să vâneze la pădure, «Rex» a fost ca la acasă și pe acest teren. «Terra incognita» pentru acest câine cu calități multilaterale nu există. La câmp ori la pădure, prin bălți sau prin tufișe «Rex» se simția bine și servia cu devotament pe acela, care l-a crescut cu atâta drag și cu atâta grije. Spini sau ghimpți pe «Rex» nu-l înțepau, sau chiar dacă vreunul din aceștia intră pe sub părul lui scurt dar aspru, cu atât mai mult se străduia să intre prin desișul încurcat, când simția că vulpoiul rănit s'a refugiat acolo, sau când urmă de sânge a vreunui biet urechiat se opriă în locul acela.

Apa pentru el nu eră niciodată prea rece și stuful nu-l împiedecă niciodată, atunci când vreun rățoi cu pe-

nele argintii, rănit sau împușcat, se găsiă în mijlocul băltoacelor din zăvoale de pe lângă râu.

Vai de pisica vagabondă care ajungea în apropierea lui, sau de prezența căreia luă el cunoștință.

Celui mai tare și mai curajos cotoi îi stingea în câtevă clipe viața, iar părul acestor răutăcioși lingușitori, sbură ca fulgii dintr'o pernă bătută, atunci când soarta le hărăziă să se întâlnească cu «Rex».

Și să nu te fi atins de stăpânul său — nici în glumă măcar — pentrucă dădeai de dracu. Deadreptul la gât ți se opriă acest animal fidel.

Mult noroc n'a avut însă P. cu «Rex», și aceasta tocmai din cauza că eră un câine de vânătoare fără pereche. A dispărut din curte într'o bună zi. Nu e de mirare căci eră «revoluție», neliniște și fierbere prin oraș. Trupe veneau și treceau.

Toți l-au cunoscut pe «Rex», și oricine a stat măcar o singură zi în C., a putut auzi de isprăvile acestui câine.

* * *

Sunete de clopoței se auziră din depărtare într'o Duminecă dimineață. Eră ger și zăpada căzuse acoperind pământul cu o pătură albă și groasă ca de o palmă. Sania se oprî în fața conacului din Valea-Boului și sunetul de clopoței amuți.

Un loc în sanie mai eră rezervat pentru P. și «Rex».

Apoi pornirăm din nou, luând drumul spre pădurea «Zârna» unde ne așteptau dejă gonacii.

Voioși, deși cam sgribuliți de frig, sărirăm din sanie, după ce ne oprirăm în marginea pădurii.

Făcurăm la repezeală o bătaie, în care se traseră numai cinci focuri. Rezultatul fu o vulpe și un biet iepuraș. Un alt epure, ce trecuse pe lângă țitoarea tânărului A. n'a lăsat decât puțin păr din blana sa și ici-colea câte o picătură de sânge, în urma dubleului ce tânărul vânător îi destinase.

Bine că avurăm pe «Rex» cu noi. P. îl duse în locul unde părul iepurelui și dungile tăiate de alice pe suprafața zăpezii arătau, că nenorocitul urechiat «luase alice în blană». Dădurăm drumul câinelui, care se întoarse de vreo două ori în jurul acestui loc, până ce prinse firul urmei, apoi o luă cu nasul la pământ pe urma presărată cu câte o picătură de sânge închegat, întâiu la trap, apoi la galop, dispărând pe urmă în lăstar. Numai pârăitul crăcilor uscate de sub pătura de zăpadă și sgomotul ce-l făceau lăstarii lovindu-se unii de alții după trecerea câinelui, ce-și făcea drum prin desime, ne mai indicau locul pe unde acesta a trecut. Și într'adevăr nu trebuî să așteptăm mult, când «Rex» se și reîntoarse, ținând capul în sus și având în gură iepurele pierdut. Tânărul A. luă de gât de bucurie pe «Rex», care i-a reparat greșeala.

A doua bătaie. Din depărtare se deslușeau șuerăturile gonacilor. O fâșie roșie trecu ca năluca în dreapta d-lui

Cz., care de frig dispăruse în blana, ce-l acoperea până în vârful nasului. Dar Cz. zări și el vulpea. «Bum»... Și în flancul drept un foc. Un urechiat zăpăcit, cât pe-acți să se repeadă la domnul de mai înainte. Norocul lui a fost blana vânătorului. Până să se descojească și să tragă, l-a luat lăstărișul des sub protecția lui, scăpându-l. Impușcăturile se repetau mereu.

Aproape la fiecare vânător zăcea câte o victimă-două; pătura albă nevinovată de zăpadă, eră pătată de sânge cald, roșu.

Rezultatul, șase iepuri.

«Dar vulpea? A fost doar' și o vulpe în goană».

Domnul cu blana afirmă și el cam necăjit, că într'adevăr a fost și o vulpe în goană, care «a venit ca prin vis», dar care «cu toate acestea a luat cu siguranță ceva la blană».

«Rex» la post. O singură picătură roșie pe urma vulpei, imprimată pe zăpadă, arată că într'adevăr vulpea a primit ceva din încărcătura de alice, ce i s'a trimis, dar pareă a fi numai ușor rănită.

«Rex, ad'o!» Mirosul vulpei făcù pe «Rex» să tremure de pasiune pe întreg corpul lui. N'a avut răbdare ca să-l deslege stăpânul, ci s'a eliberat singur mai repede. Singur și-a scos capul din sgardă și sbură pe urma banditului. Curioși de desvoltarea lucrului nu mai simțirăm frigul. Tăcere. Așteptam cu nerăbdare. Timpul trecea: cinciszece... 15 minute trecură. Frigul începù să ne stăpânească din nou. Privirile toate erau ațintite asupra lui P., care și el pareă că manifestă oarecare neliniște, cu toate că știă bine, că «Rex» are o pasiune rară pentru vagabonzii crângurilor și că nu prea are liniște până ce nu le scoate sufletul păcătos acestor hoți. Nouă însă ne eră frig deabi-nelea.

Ca să nu stăm pe loc, se făcù o altă bătaie. Numai P. și eu așteptam întoarcerea lui «Rex». Incercam a face diferite presupuneri pentru a justifica întârzierea lui. După ce făcurăm ultima ipoteză, că «Rex» s'a îndepărtat — gonind vulpea — prea departe de pădure, a rătăcit și ne mai găsind locul de unde a pornit, a luat-o de sigur spre casă, și după ce, împăcați cu acest gând, tocmai intenționam să mergem și noi după camarazii noștri auzirăm răsuflarea grea a bravului câine, care urcă coasta. Cu capul ridicat și cu vulpoiul în gură se apropiă «Rex». Coadă superbului vulpoi mângâia covorul de zăpadă.

Ce să mai descriu bucuria ce am avut-o, văzând că «Rex» n'a dat greș și că a corespuns în mod superior oricărei așteptări.

Cel mai fericit a fost însă domnul îmblănit, care își luase dejă adio dela gândul că va mai vedeă vreodată vulpea. Ca recompensă a promis câinelui o sgardă nouă bătută cu solzi de nichel.

Șase iepuri și o vulpe a scăpat «Rex» de chinuri în ziua aceea, care fără concursul lui ar fi scăpat răniți, pentru a suferi cele mai grozave chinuri și pentru a sfârși abia după ce durerea și gerul i-ar fi omorât.

Intorcându-ne acasă am simțit cu toții o vie satisfacție că am vânat așa, după cum versul vânătorului german arată:

... Weidmännisch jagt, wie sich's gehört,
Den Schöpfer im Geschöpfe ehrt.

Eră cea dintâiu zi mai călduroasă, după o iarnă grea cu ger și zăpadă. Sărutul cald al razelor de soare a început să moaie puțin coaja de zăpadă.

Vânătoarea iepurilor eră sfârșită. Cu toate acestea aspectul frumos al naturii ne chemă spre pădure. O luasem cu P. și cu «Rex» spre «Corcana». Poate vom găsi vreo vulpe prin pădure, căci nici ea nu poate stă pe un timp atât de frumos în vizuină, și e dornică de un zâmbet cald.

Am ajuns la un petec de lăstăriș și spini des, mare ca de vreun hectar. A ne așeză fiecare la un colț înspre deal, dintre cele două ce se întâlneau aproape cu marginea pădurii, a fost opera unei clipe. «Rex» ocoli la comandă lăstărișul și intră prin partea de jos a acestuia, în desime. Un urechiat speriat țâșni din lăstar. «Rex» apărù și el la margine, după câteva sărituri. «Înapoi «Rex», iepuri nu se împușcă acum!»

«Rex» intră din nou prin lăstăriș, scotocindu-l cu demănantul. Apărù apoi în marginea de sus și își scutură zăpada de pe el. Nu mai găsise nimic în spinet.

Apoi intrarăm în pădure. Eu mă așezai la obârșia unei vâlcele aproape de culme și P. o luă cu «Rex» la vale, pentru a-l dirijă să scoțoască prin desimea de jos.

Multe vulpi a scormonit «Rex» de prin aceste locuri și multe din ele au ispășit cu viața păcatele, ce le înnegreau sufletul. Chiar și mistreți se găseau din când în când pe aci. Pe aici treceau ei din pădurile «Rugilor» în codrii de pe la «Ohabamutnic».

Deodată tresării! Un lătrat neobișnuit. O voce groasă și plină de ură se auzeă din fundul văii, din gârână — și apoi o chefneală des repetată. Ce o fi având «Rex»?

— «Țin'te, porcu!» Auzii strigând pe P.

Chefnitul se apropiă. Așteptai cu drillingul în mână. O namilă neagră își rupse drum prin gârână; trosneau crăcile uscate sub povara lui. În urma lui «Rex» cu părul făcut perie, pe gât și pe spinare.

Mistrețul sări pe poteca unde stăteam eu. Trăsei fără ca să ochesc mult. Cele două animale se împreună rostogolindu-se. Mistrețul se ridică din nou în picioare și dispărù; dar «Rex» se luă după el. Tot mai încet se auzeă vocea bravului câine urmărind mistrețul; mereu se îndepărtară. Iar până ce P. ajunse la mine, nu se mai auzeă altceva decât sgomotul produs de cocoloșii de zăpadă, care cădeau mereu de pe crăci, sub puterea razelor de soare, care le desprindeau.

Ne urcarăm spre vârf, crezând că de aci vom auzi vocea câinelui. Intr'adevăr, «Rex» bătea pe loc în «ogașul Peichii». Răspicat și abia se auzeă bătaia câinelui.

Prin gârâna încărcată cu zăpadă, prin subarboret des și prin spini, nemai ținând drumul, ne-am grăbit spre locul, de unde tot mai deslușit se auzeă vocea de chemare a tovarășului nostru.

Dela distanță se puteă distinge clepănitul falcilor mistrețului, care căută să se apere de atacurile lui «Rex».

Mistrețul ședeă pe vine și «Rex» bătea pe loc, apucând din când în când cu gura spre el.

Focul de grație sfârși această scenă, care ridică cu o treaptă mai mult pe «Rex» înaintea ochilor noștri.

Lună plină într'o noapte de August. Bătăi de toacă, sunete produse prin lovirea a două bucăți de fier, sunete de clopote și chiote se auzeau în toate părțile.

Toată lumea eră afară pe câmp și își păzea porumbul de mistreții, ce începură să facă ravagii prin porumbiștele de pe lângă marginea pădurilor. Numai dinspre porumbiștea din «Poiana Surdului» nu se auzea nici un sunet.

În marginea poenei, aproape de colțul tablei de porumb P. așteptă să vie «cei negri». «Rex» ședea culcat lângă el.

Afară eră lumină ca ziua. Eră aproape de miezul nopții, dar nimic nu se arătă și nici un sgomot nu se auzea. Deodată zări însă, ieșind din umbra pădurii, o siluetă ușoară cu contururi nobile. Un căprior apărură în poiană, în plină lumină a lunii. Incet P. ridică arma la ochi. Cu toate că eră lună plină, cătarea nu se putea distinge ușor. O detunătură, sgomotul produs de fuga căpriorului prin pădure se mai auzi, apoi liniștea nopții își reluă iarăș domnia.

Necăjit P. plecă cu «Rex» acasă, dar nu putu dormi deloc. Gândul, că poate a rănit căpriorul, nu-i dădu pace. «Rex», haide înapoi !

Tocmai se îngână noaptea cu ziua, când au ajuns din nou în poiană.

Pe locul unde stătuse căpriorul, nici o urmă de sânge. Numai câteva fire de păr retezate arătau, că glonte de la lovit ținta. În pădure, acolo pe unde trecuse căpriorul, un strop de sânge închegat. «Rex» caută! Lesa se întinse. «Rex» trăgea puternic, iar crăcile și subarborétel des nu erau pentru el obstacole. Nasul lui «Rex» nu înșeală. Tot

mai mult pasiunea se făcū stăpân pe câine, iar palmele lui P. erau numai dungi roșii. Il usturau; câinele conducea.

La deal, la vale, apoi dealungul viroagei, până ce deodată P. scăpă cureaua. N'a mai putut ține pas cu câinele lui. Dar nici n'a mai fost nevoie. În dosul unei tufe zăcea căpriorul înțepenit.

* * *

«Rex» a fost un câine de utilitate multiplă cu calități rare, și am regretat mult atunci când a dispărut. Cei cari am vânat cu el nu vom uită niciodată bravurile acestui tovarăș prețios. Eră un «*Verlorenapporteur*» de primul rang.

Mulți iepuri răniți, sitari și potârnicchi lovite în aripă au scăpat de chinuri grozave grație calităților lui «Rex».

La pândă, ori la țiitoare stătea liniștit și culcat. Acest animal inteligent, înțelegea că numai atunci stăpânul lui va putea împușcă ceva, dacă el nu este văzut de vulpea șireată.

Laudă se cuvine acelu vânător, care în interesul vânătoarei și pentru iubirea ce nutrește față de vânat, ca obiect al îndeletnicirii lui, vânatul simțind durerea întocmai ca și orice altă viețuitoare — întrebuințează câini, cari repară greșelile vânătorului, provenite din cauza circumstanțelor, și scapă de chinuri vânatul rănit.

Vânați cu asemenea câini și veți scăpa sute și mii din acele dobitoace, care ne creează nesfârșite plăceri, și față de care avem obligațiunea morală de a le scăpa de suferințe și dureri, la care în mod involuntar le-am condamnat, dar pe care nu le merită.

VLADIMIR STADNIKIEVICI

de George Scrioșteanu

... Mi-a fost profesorul meu de vânatoare și un prieten sufletesc rar. Deși era o diferență de vârstă de peste 20 de ani, între noi, totuși mi-a fost prietenul cel mai bun. Il cunoșteam de copil, fiindcă era inginerul-șef al orașului nostru și prietenul tatălui meu. Prietenia mea pentru el era dublată de respectul și admirația ce-mi sădise în suflet colosul acela de om, înalt de aproape 2 metri și voinic ca un brad; — cu mușchi de oțel și spate de leu — cu trăsături severe dar regulate și cu ochi largi, inteligenți — dar plini de bunătate și duioși din cale-afară... Vladimir Standekievici, a fost un om rar și un vânător desăvârșit. Inzestrat cu calități superioare și foarte cult, era un adevărat *poliglot*, căci vorbea la perfecție 7—8 limbi. Puțini l-au înțeles, mai ales în orașelul acela de negustori, reduși mai toți la cunoștințele necesare comerțului ce învârtesc, sau la cel mult 4 clase primare... Iubiă petrecerile și era un chefliu fără pereche, dar avea un suflet cum puține am întâlnit și adoră vânatul și natura ca un idolatru. Se născuse la Craiova în anul 1870. Studiile și le făcuse la liceul de acolo și le terminase la școala politehnică din București. Mai târziu le-a desăvârșit la *Charlottenbourg*. După aceea a pribegit câțiva ani studiind și vizitând mai toate centrele mari europene. În 1894 a fost adus și numit, inginer-șef al orașului Roșiori de marele *Mănculescu* (părintele Teleormanului), care-l iubiă și aprecia foarte mult. — Aci s'a căsătorit și și-a petrecut cea mai mare parte din viață. Copilăria și-a petrecut-o însă la *Balș*, în județul Romanați.

Imi aduc aminte, în legătură cu aceasta, de o scenă foarte duioasă la care am fost martor ocular și care îl caracteriză bine sufletește. ... Călătoriam împreună dela Roșiori la Craiova în acelaș compartiment, Eu mă duceam să candidiez la școala militară, el, nu știu ce nevoi avea pe acolo. Dela Roșiori și până la Piatra-Olt, a stat tot timpul în compartiment fără să privească o clipă, afară. Iși cetia liniștit gazetele sau se întreținea cu tovarășii de călătorie. Dar, imediat ce-am trecut de Piatra-Olt, a părăsit compartimentul și-a ieșit pe culuarul vagonului, ca să privească afară. Înaintea noastră fugeau ca împinse de o putere nevăzută și năpraznică, frumoasele văi și dealurile pline cu vii și pomi fructiferi din apropierea Balșului. Era primăvara pe la sfârșitul lunii Maiu. Tocmai dăduse spicul grâului. Lanurile de bucate se zăriau din depărtare, înfiorate de un vântuleț care le mișcă încetșor, făcându-le să-și schimbe culoarea, întocmai ca valurile unei mări ușor agitate...

Pe dealuri, prin vii, nuci bătrâni, fremătau alene mișcând foile verzui închise cari contrastau în chip plăcut cu fructele vișinilor și cireșilor roșii ca bujorul, ce atârnav pe smaraldul ramurilor ca niște beculețe aprinse...

Imi plăcù atât de mult pozițiile acestea că nu mă putui oprî să nu-i zic: — «Vai! Ce locuri admirabile! — Unde ne găsim acum?»

El însă nu-mi răspunse. Priviă cu atenția încordată câmpurile și viile cu întreaga panoramă a orașelului ce

se zăria pierdut în depărtare cu plopii lui de argint și cu căsuțele-i albe ca laptele, învăluite în ceața dimineții... Le priviă cu atenție deosebită, le sorbiă... le mănca cu ochii!..

Crezând că poate nu m'a auzit din cauza zgomotului ce făcea trenul, care scoboră valea, îl mai întrebai odată:

— «Ce sat e acela care se vede în depărtare?»

Atunci el tresări și-mi răspunse cu voce sugrumată: — «E, orașelul Balș. Aici sunt locuri și poziții minunate. Vezi tu, pe aci am copilărit eu. Tatăl meu, *Ignat Stadnikievici*, era șeful gării Balș. Oh! Balșul e leagănul copilăriei mele. Da! Aci mi-am petrecut eu cea mai frumoasă și senină parte a vieții mele: Copilăria... Apoi privind spre mine îmi zise cu tristețe: — «Dar tu încă nu pricepi ce înseamnă asta. Ești un copil. Vei înțelege mai târziu... Tăcù și întoarse capul privind spre orașel. Era vădit emoționat. Vocea-i tremurase și când îl privii din nou rămăsei uimit: Ochii lui înnotau în lacrimi...

N'aveam decât 15 ani pe vremea aceea, deabiă terminasem gimnaziul, totuși înțelesei că aveam deaface cu un suflet bun, de-o sensibilitate și de-o finețe rară...

Așa i-am cunoscut sufletul. Mai târziu am avut ocazia să-l cunosc și mai bine la vânatoare. Multe vânători am mai făcut împreună și multe lucruri frumoase am învățat dela el. În amintirea acelor clipe înălțătoare scriu rândurile de față. Era un trăgător strașnic, cu ochiu sigur și un vânător occidental, cu o cultură și educație vânătorească cum nu se pomenia pe vremea aceea. Par'că-l aud și acum cum ne sfătuiă cu vorba lui puțin bălbăită, dar caldă și sinceră de ți-se lipiă de suflet.

...— «Las' o că-i cucoana! Fii cavalier, dragul meu; cucoanele trebuesc menajate. Nu vezi că ți-a sărit dela un metru. E o biată iepuroaică. Poate că-i și mamă. De unde știi că n'are pușori mici? Dacă ești vânător trage în șmecherul care a sărit dela 30 de metri și se duce ca glonțu. Acolo să te vedem!»!.. Sau altădată când necăjit că nu mă ascultă câinele îl chemam și-l băteam:

— Ce faci? Ce faci? Cum? Bați câinele?! Se poate?! Dar asta e barbar. Cine te-a învățat lucrul ăsta? Și de ce să-l bați? Nu te gândești că e și el un suflet și suferă? Și apoi ai uitat că e bunul d-tale tovarăș care te servește cu atâta ardoare?»...

— «Dar bine d-ta nu vezi că nu mă ascultă și o ia razna».

— «Ei și? Ce-i cu asta? Ai răbdare! Cheamă-l liniștit până o veni, ceartă-l cu bunătate, vorbește-i blajin și ai să vezi că te va ascultă, a doua oară. Nu uită, dragul meu, că ai deaface cu cel mai inteligent animal și cel mai devotat prieten. Așa dragule să nu-l mai bați că te urăște».

Și avea dreptate. Așa era. Multe lucruri frumoase am învățat eu dela omul acela, care a sfârșit-o atât de tragic, cum n'ar fi meritat poate! O! ciudățenie a vieții!.. ironie a soartei!.. Mă îngrozesc când gândesc numai!.. Păcat!

Un colos cu prea multe circonvoluțiuni cerebrale, cu prea mult suflet bun. Intr'un corp de titan un suflet de zeu, un suflet de Crist... Oh! nu pot să nu mi-laduc aminte... De câte ori plec la vânătoare și mai ales când vânez pe meleagurile Teleormanului, prin valea *Ciubucului*, pe *Urlui*, prin *Branîstea Belitorilor*, sau pe *Bratcov*, când clipe din trecut îmi năpădesc în suflet, când firul vremii se desfășoară în voie... atunci îmi apare înaintea ochilor minții chipul bunului prieten ce s'a numit Vladimir Standekievici, omul, care n'a prețuit niciodată vieța. Cântăreț al durerii lui, suflet mare și tată nenorocit, se distruse pe el însuși, disperat de crunta lovitură ce-i dăduse soarta când îi luase câteși trei copilași... Adesea îmi spuneau:

— «Nu trăesc decât pentru oameni și mă bucur mai mult de binele altora decât de al meu. Da, amice! Pentru tine trăesc, prietene dragă. Pentru soția și copilașii mei, pentru pasărea în ciripitul căreia mă deștept dimineța, pentru salcâmul dinaintea ferestrei mele, care mă desmeardă cu freamătul lui, pentru liliacul de lângă scară care mă îmbie cu parfumul îmbătător al florilor lui minunate, pentru colțișorul cela de codru care mă face să uit că oamenii sunt răi, invidioși și egoiști, pentru «*Sbârceleaza*» noastră care susură încetîșor, când mă vede colindând câmpurile și codri ei dragi, pe care-i scaldă de secole... Da, prietene, vieța pentru mine ar fi banală și plictisitoare, prozaică și lipsită de farmec, fără voi prietenii mei dragi, fără copilași și soția mea scumpă, fără colțișorul cela de natură care-mi încântă ochii și-mi înobilează sufletul, fără melodia aceea măiastră și chiar fără cupa de vin sau de șampanie — dacă vrei — conștientă sau inconștientă, mică sau mare, acră sau dulce, care mă poartă, mă duce... da! mă duce departe... tot mai departe, de proza și banalitatea brutală a vieții»....

...«Când toate acestea nu vor mai prezentă nici un interes pentru mine, când, nici una nu-mi va mai fermeca adâncurile sufletului meu, atunci prietene dragă, în chiar ciuda vieții care va mai dori poate să mă țină încătușat în mrejele ei brutale, voiu ști eu însu-mi, cum să-i zic adio!».

* * *

Dar Vladimir Standekievici n'a fost numai un intelectual mare și un vânător minunat, el a fost și un distins inginer. Orașul Roșiorii-de-Vede, așa cum este astăzi, e opera lui. Așezat în lacurile mocirloase și pline de miazme ale râului Vedea, orașul acesta eră patria tuberculozei și a paludismului care secerau mii de vieți omenești. Și poate că, ar fi fost și astăzi tot în aceeași stare mizerabilă, dacă n'ar fi trecut pe acolo un Standekievici.

Cu puterea de muncă și cu darul ce posedă de a se impune și cuceri sufletele, inginerul Vladimir Standekievici, a fost — fără să exagerez — *părintele* tehnic și creator al acestui oraș, pe care mi-l aduc aminte plin de lacuri verzi prin care forfoteau milioane de țânțari; cu străzi strâmte, murdare și nepavate, cu maidanuri pline de gunoaie, cu noroaie până la genunchi, și cu o piață rudimentară și neigienică, care nu numai că nu serviă inte-

rele obștești, dar care eră un adevărat focar de infecție. Luptând din răputeri cu indolența edililor din vremea aceea, el, reușește să clădească noua piață, aliniează orașul, ridică cu metri întregi străzile, le pavează, astupă lacurile pline cu miazme, face digul dela râul Vedea, care împiedecă apele râului să intre în oraș, clădește Uzina Electrică, Școala No. 2 de băieți din vale, localul actualei primării, judecătoria de ocol de pe strada Vezei, iar casele Belitoreanu, Andreadis, etc... au fost făcute tot după planurile lui. În Roșiori a stat până în 1916 când vine la București.

De acum urmează cea mai tristă parte a vieții lui. Pierduse toți copiii. Nu mai putea trăi în orașelul acela, unde-și îngropase copiii, unde atâtea și atâtea amintiri, îi răscolia sufletul lui chinuit de tată îndurerat. Plecase de acolo, încredințat că va putea să uite pe «*Speranțica*» lui dragă pe care o pierduse măricică, când eră elevă în clasa II de liceu și după care urmaseră, ca un dezastru, și ceilalți copii mai mici.

Îndurerat peste măsură, părăsise orașul, împreună cu buna lui soție, o distinsă profesoară, dar cea mai neconsolată mamă, fugind departe de locul unde numai dureri le hărăzise soarta nemiloasă. Atunci l-am întâlnit ultima dată la București. Eră prin Octomvrie 1916. Mă pregăteam să plec în Moldova cu regimentul după dezastrul dela Argeș. Nemții băteau la porțile Capitalei. Nu-l mai văzusem de câți-va ani. Il zării pe strada Șerban Vodă, în dreptul bisericii Sf. Spiridon. Nu mai eră omul de altădată: slăbise grozav, o paloare de om bolnav îi acoperiă fața. Când mă văzù se bucură, zâmbi cu tristețe și-mi strânse mâna afectuos. Am vorbit cu el aproape o oră. Eră abătut din cale-afară. Mă sfătuiă să lupt până la ultima picătură de sânge. Par'că-l aud:

— «Vezi, acum să fii vânător bun».

Când ne-am despărțit mă îmbrățișă și-mi spuse: — «să te întorci sănătos și viteaz».

— «Să te gădesc sănătos, Nene Vlade, adăugai eu la rându-mi!». Dar el surăse dureros, mă privi lung, își șterse fruntea și-mi zise:

— «Ceasul meu se apropie! Nu cred să ne mai vedem. Adio! Adu-ți aminte ce ți-am spus odată la un pahar cu vin în orașul tău natal... Adio!».

Când m'am înapoiat din războiu, nu l-am mai găsit. Chinuit veșnic de amintirea copiilor lui, scârbit de mizeriile ce suferise din belșug în timpul ocupației, neurasteniat îl strânsese în brațele ei ucigătoare și gândul morții îl urmăria pretutindeni. Crizele dese și încercările să-și pună capăt vieții, care nu mai conteneau, hotărîră familia să-l interneze la unul din sanatoriile Capitalei, unde sfârși în chip groaznic, aruncându-se dela al treilea etaj.....

* * *

... Mă svârcoleam într'un lazaret de exantematici, uitat în fundul Moldovei, într'un sătișor obscur, din care nu mai supraviețuiă nimeni! Un doctor și o damă dela Crucea Roșie, veniau odată pe zi și-mi ridicau cu o trestie lungă de 2 metri, cămașa de pe piept să vadă dacă-mi mai dispăreau exantemele. Cum ajunseseam acolo, nu știu... Mă supără însă faptul că doctorul nu îndrăzniă să intre în

cameră, să vină până lângă mine ci mă căută dela distanța de 3 metri din ușa camerei cu trestia.

Mă necăjii și-l înjurai acuzându-l de lașitate. Vrusei chiar să mă ridic să-l lovesc, dar n'avusei puterea și căzui extenuat pe mizerabilul meu pat de suferință. Deși leșinasem aproape, totuși auzii ca prin vis:

— «... Allons mon petit,.. aucune importance,.. il est bête le pauvre,.. Allons mami, cheful ne așteaptă... Allons Vladimir...»

— «... Allons Vladimir... mi se înregistrează în urechi și 'n mintea mea bolnavă. Dar adormii numai decât și avusei un vis ciudat, care mă încredință peste câteva zile, că rezistasem teribilei boale care secerase jumătate armata. Când m'am deșteptat diif visul acela, temperatura-mi scăzuse, eram lucid, numai aiuram și-mi eră foame. Iată visul:

... «Rătăceam prin orașul meu natal, dar nu mai cunoșteam pe nici unul din oamenii deacolo. In mijlocul lui, chiar în fața primăriei, lume strânsă: asistau la o ceremonie. Se desvelia bustul unui om meritos,.. unui om de bine. Eră bustul doctorului care mă căută cu trestia... Simții cum mi se ridică sângele la cap și o furie grozavă mă cuprinse... M'am repezit prin mulțime să-l dărâm de pe pedestal...

— «Intronați necinstea,.. lașitatea!..»

Dar o mână puternică mă apucă și mă ținu locului.

— «Nu te supără prietene. Așa e vieța! Așa sunt oamenii! Ingratitudine... nedreptate!.. Vino să petrecem... E cel mai bun lucru! *Nae*, ne așteaptă cu un taraf de *țingheri* (țigani lăutari) instruiți chiar de mine. Tu știi ce muzicant sunt?.. Vino, — acolo e vieța; vinu-i de struguri adevărați și *țingherii* mei cântă minunat. Vino repede»...

Ridicai ochii și-l privii înmărmurit: Eră prietenul meu, bunul meu prieten și tovarăș de vânatoare, eră Vladimir Standekievici. Il îmbrățișai nebun de bucurie și uitai să mai dărâm bustul doctorului.

— «Să mergem, dragul meu, îmi zise el, acesta e cheful meu cel din urmă, mâine pornesc la o vânatoare fantastică»..

Se făcuse noapte. Luna poleia cu pulbere fină de argint orașul, care dormia liniștit, tăcut și singuratec. Inaintam prin noapte adâncă, unul lângă altul, ținându-ne de mână, nebuni de bucurie că ne revăzusem. Mergeam încetșor și nu îndrăznieam nici unul să întrerupem tăcerea ce ne apăsă sufletele, dar cu cât înaintam, cu atât deslușiam mai bine sgomotul ce-l producea un taraf de lăutari care cântă în apropiere...

— «Am ajuns, îmi zise el. Haidem înăuntru. Uite ce

de lume pierdută în besna otrăvitoare a vițiului. Prieste: dugheana e plină și orașul e mort!».

— «Să intrăm. Poftim înainte»...

In mica magherniță de scânduri, cu pereții afumați de lămpi somnoroase, care fumegau groaznic, în care bietul *Nae*, antreprenorul, vindea bere și veselie; lăutarii cântau, de credeai că li se sparg viorile în mâinile lor osoase și păroase, cu ochii țintă în ochii șefului, care le vărsa foc în suflet, vieță în cântec și bănuți cu zimți în pungile lor sleite...

— ... «Hei *Țingheri*, uitați-vă la mine și țineți măsura. Hei, *Țingheri*, *Țingheri* cântați! Voi sunteți poezia vieții, voi trubaduri îndurerați... Cântați și prescurtați vremea; faceți-o să treacă mai repede... cum zicea odată un rege al durerii!.. Cântați! Cântați-mi tot mai dulce. In cântecul vostru, cetesc durerea sufletului vostru, chinuit de nevoile vieții, biciuit de disprețul celor cari nu vă înțeleg menirea, umilit de prostia lumii, care râde și vă batjocorește când suflete voastre plâng prin strunile viorilor voastre...

Cântați! Cântați-mi bieți lăutari, țingherii mei dragi... Cântați și beți — beți pentru o lume mai bună, mai ideală mai nobilă, mai desinteresată... mai conștientă!.. Cântați *Țingherilor*! Cântați cu patimă, cu sentiment! Sufletul vostru să treacă prin degetele voastre și să-și plângă jalea pe strunile scripcelor voastre!.. Cântați-mi, cântecul cel de mare veselie, marșul durerii, marșul triumfal al «*Unchiului Chopin*», sau de-i prea trist cântați-mi *doina* noastră românească. In ea s'aud plânsetul Oltului, în ea s'aud vaerul munților, șaptele mărețe ale trecutului, clinchet de cădelniți domnești, vuet de arme, sgomot de luptă, trâmbițat de bucium, plâns de caval... dor de ducă.....

Cântați, pentru o lume mai bună... Cântați!.. Bimbara-bum... bum... bum...

Se luminase de ziuă. Raze aurii îmi mângâiau fața sfrijită.

Când m'am deșteptat, capul nu mai mi-eră greu și le-am cerut mâncare... Dumnezeule, scăpasem! A trecut războiul și-am venit acasă.

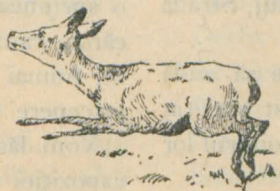
In piațeta din fața primăriei orașului meu natal se înalță un bust falnic. N'am cunoscut al cui eră, dar am citit pe pedestal cuvintele:

«*Recunoștință și Admirație lui Vladimir Standekievici!*..

— ??!.....

— Oh! dac'ar fi fost așa?!.....

..... Dar mă înșelasem: eră numai o iluzie optică!....

AVEM CÂINI DE VÂNĂTOARE ÎN ROMÂNIA?

de Căpitan Călugăru Eugen

ATĂ o întrebare, ce deși pare de prisos, totuș se impune pentru a fi discutată serios și a se da cea mai mare atențiune rezolvării ei, cu atât mai mult, că întreaga țară este cuprinsă de o lăncezeală și indiferență totală, nu numai în privința prășirii câinilor de vânat buni și de rasă, ci chiar și a celorlalte animale domestice. Dacă ne gândim că pentru prășirea celor mai

multe animale domestice puține țări sunt înzestrate dela natură cu condițiuni atât de favorabile ca a noastră, și că noi oricât am fi de apatici, totuș este imposibil să nu resimțim adânci regrete și o mâhnire sufletească, când facem o comparație între animalele noastre și cele din străinătate, și în special din țările apusene. Fiecare țară își are animalele ei de predilecție, pe care le cultivă, le îngrijește și le selecționează mai mult ca pe celelalte, căutând să le facă o faimă mondială.

Mă întreb: ce rasă am dat noi lumii dintre animalele noastre domestice?

Să ne recunoaștem păcatul! Nici una!

Până când, în ultimul timp au început totuș autoritățile noastre să se intereseze de selecționarea animalelor noastre de tracțiune, sprijinite fiind și de multe inițiative particulare și laudabile, însă problema creșterii câinilor a rămas în aceeași stare de stagnare. Până chiar și vânătorii suferă de somnolență, dovedind la fiecare pas cea mai mare neglijență și indiferență față de tovarășul lor credincios. Și totuș nu putem spune că românului nu-i place câinele, căci ce ar căuta altfel, la fiecare casă cel puțin câte un exemplar al acestui animal, — nu numai la țară ci chiar și la oraș. Dar ce câine este acela? Cele mai imposibile încrucișări și corcitură de pe glob cred că se află la noi. Totuș, tendința nu merge spre o îmbunătățire a situației, ci tocmai contrar, sau stagnează pe punctul la care rămăsese la începutul războiului, sau — ce e mai trist — răul se întinde și merge spre declin. La orașe se mai adună câinii fără stăpân, dar la sate câinii pribegi sporesc pe zi ce merge. Deaci apoi marea primejdie a câinilor turbați, iar pentru vânat primejdia constantă a câinilor răsleți.

E timpul suprem ca să se dea semnalul de alarmă!

Semnalul l-a dat Clujul prin înființarea «Reuniunii Prășitorilor de Câini din România» (Biuroul: Cluj, Strada Matei Basarab No. 6).

Urmează ca diferitele societăți de vânătoare să audă acest semnal și particularii, cari la noi au fost cu atât mai selecți și cu atât mai rari, să dea binevoitorul lor concurs pentru soluționarea problemei.

Până când Statul ar trebui să reglementeze pe cale administrativă și fiscală creșterea, ținerea precum și poliția câinilor în general — și aceasta cât mai curând — vânătorii și societățile de vânătoare trebuie să se ocupe de creșterea și prășirea câinilor de vânătoare. Acestea nu numai în interesul cauzei, ci chiar în interesul lor personal.

După aprecierile distinsului chinolog, d-l Ötvös, precum și în baza experiențelor noastre, a vânătorilor cu educație și cu renume, câinele de vânătoare mai apt pentru țara noastră este prepelicarul în general, și mai cu seamă prepelicarul german, (numit de unii impropriu și cu totul greșit, «brac»), fiind cel mai rezistent și cu însușiri multilaterale. Ne vom ocupa deci cu prepelicarul care s'a dovedit a fi cel mai bun câine de vânătoare și cu calități universale; căci inteligența, agerimea, iuteala și în special nasul incomparabil al prepelicarului de rasă pură, sunt calități recunoscute de toată lumea, și tocmai pentru aceste calități ale sale el a ajuns să devină prietenul și tovarășul nedespărțit al vânătorului englez, francez, german, austriac și ungur.

Tânăra «Reuniune a Prășitorilor de Câini din România» se ocupă în special cu creșterea și prășirea prepelicarilor și a foxterrierilor, dat fiind faptul că are deja format un nucleu atât de prepelicari cât și de foxterrieri de rasă pură la Cluj și jur (unde a luat ființă), și mai având în vedere și faptul că aceste feluri de câini sunt cele mai potrivite atât din punct de vedere al oro- și hidrografiei țării noastre, cât și a vânatului ce-l posedăm. E de prevăzut dealtfel, că adevărații vânători — cari toți sunt în același timp și amatori de prepelicari și foxterrieri — vor asigura o dezvoltare prosperă și grabnică acestei Reuniuni, care luptă încă cu greutatea începutului. Ne sprijinim cu acest prognostic pe faptul că, cercul restrâns dar însuflețit al membrilor «Reuniunii» care a luat ființă abia în anul 1925, a și reușit să aranjeze la 18 Octombrie 1925, la Cluj, întâia expoziție de câini, precum și un concurs la vizuină și un concurs de prepelicari, care ultimul i-a asigurat un început foarte reușit.

Dacă avem în vedere lipsa totală de fonduri a «Reuniunii» și lipsa oricărui sprijin din partea Statului și a autorităților, ba chiar și obstrucționismul vânătorilor de Duminecă cu cari a trebuit să lupte mica ceată a acestor vânători însuflețiți și adevărați, speranțele și încrederea ce o punem în «Reuniunea Prășitorilor de Câini din România», este pe deplin justificată și va fi singura, dar marea satisfacție a fondatorilor ei, cari au spart ghiata indiferenței și au suflat în cornul de vânătoare chemând în jurul ei pe toți binevoitorii și pe cei cari doresc să o sprijinească, — dar în special pe adevărații vânători a căror cauză «Reuniunea» și-a propus să o servească, nu numai în mod dezinteresat, dar și cu cea mai mare pricepere și competență.

Vom lăsa să urmeze mai jos dările de seamă asupra expoziției de câini și a celei asupra concursului de pre-

pelicari; iar decursul și rezultatul acestui concurs, precum și aprecierile distinsului chinolog d-l Ötvös, cred că va face pe cei mai sceptici, ba chiar și pe adversari, să devină prieteni sinceri ai cauzei prepelicarului, și credem, și a foxterierrului.

EXPOZIȚIA DE CÂINI DIN CLUJ

Dare de seamă a juriului asupra câinilor de rasă: Foxterrieri, bursucari, ogari și câini de oi germani, prezentați la expoziția din Cluj, ținută la 18 Octombrie 1925, la băile de plajă.

Jury: D-l Alexandru S. Kovach, Aradul-Nou.

Foxterrieri: Câini

Smoothhaired Arogant (Prăsit. Smoothhaired Kennel, Propr. Szabo Mihail, Cluj): Câine compact și puternic, cap frumos, gât bun, spate bun. Cel mai ideal front. Părul foarte bun. Un tip Redmond excelent: *Excelent, Medalia de Aur, câștigător Derby 1925. Premiu de onoare.*

Pubi, Cesar, Tobsy, Foxi, Floki: I-am descalificat ca pe unii ce nu posedă caracterele rasei.

Foxterrieri: Cățele

Smoothhaired Modell (Prăs. Smoothhaired Kennel: Propr. Csaklany, Cluj). Cățelușă cu linii ideale, cap și urechi frumoase, spate și partea posterioară bună. Front de primul rang, păr bun. Mai mult os n'ar strică. *Excelent. Medalia de aur, Derby 1925. Premiu de onoare.*

Urfi: Câine cu contururi dure, tocmai atinge măsura: *Satisfăcător.*

Cățele cu păr țepos

Floti: Cățea strapațată (5 ani). Cap scurt cu urechi subțiri fluturătoare, păr bun dar neîngrijit. S'ar putea vorbi numai despre frontul ei. Pentru a putea participa la concurs de vizuină: *Satisfăcător.*

Hexe, Kutylus, Dolly: Nu posedă caracterele rasei.

Bursucari. Cățea cu păr moale.

Moki (Proprietar și crescător I. Roșescu, Cluj): Puțin greoaie, cățea galbenă, muschiuloasă. Picioarele dinainte puțin prea eșite, mijloc posterior și păr bun. Picioarele dinapoi întoarse în afară. *Calificare: Foarte bine.*

Bursucari cu păr țepos: Câini

«*Kobi Paring*» (Prăs. Elias Felix, funcționar la minele Lupeni. Proprietar Csaklany, Cluj): Câine cu păr țepos tipic; cap, gât frumos, picioarele din față excelente. Singur posteriorul ar putea fi criticat (puțin slab), ceea ce se poate repara, având în vedere etatea lui (încă nu are un an). Părul ar putea fi mai aspru.

Calificare: Excelent. Medalie de aur, Câștigătorul Derby 1925.

Ogari

Lord: Câine galben (Propr. Dr. Kensh M., Cluj). Câine cu trăsături bune, ce trădează multă nobleță. Cap

frumos, gât, umere și picioare frumoase. Păcat că ținuta cozii nu e perfectă.

Calificare: Excelent.

Câini de oi germani: Câini

Codru: Câine cu cap frumos, posterior bun, ținuta cozii excelentă; dealtfel pieptul strâmt și umerii înclinați.

Calificare: Foarte bine (Premiul I). Medalie de argint.

Jeak Cagan: Neavând concurență, capătă calificarea de: *Satisfăcător.*

Volcik: Crescut înalt, câine cu spetele disproporționate și piezișe; urechile nu și le arată.

Nero: Câine alb, corcit cu dulău.

Cățele

Pax: Cățea cu scheletul slab, picioare bune, dar labe moi, coada încârligată.

Calificare: Satisfăcător.

St. Bernard și rase de lux

Jury: Csaklany Tiberiu Cluj.

Hector: Câine St. Bernard. Capul nu corespunde caracterelor rasei. Chiar și după declarația proprietarului, este o încrucișare.

Câini de lux și de salon

Poto: Cățea pitică *Schnautzer*. Culoarea negru cu galben. Păcat că nu i-au fost crăpate urechile.

Calificare: Excelent.

Mimi: Cățea «*pudel*» pitică, cățelușă ce posedă în întregime caracterele rasei, cu temperament.

Calificare: Excelent.

Câini de rasă Spitz (Loulou)

Muki: Câine cu forme ideale și cu ținuta cozii excelentă; vârsta 1 an.

Calificare: Excelent.

Zuzuki: Cățea cu forme bune, pedigree, puțin mică. Păcat că are botul *colorat* (bălțat).

Calificare: Excelent.

Pubi: Câine indian, fără păr. Defectul: urechile ridicate.

Calificare: Foarte bine.

Pudeli

«*Dolly*», câine «*pudel*». Proprietar Căpitan Popescu, Cluj. Câine cu totul fără defect; cu ținuta frumoasă.

Calificare: Excelent.

Scara de calificare

Champion

Derby Medalie de aur

Excelent

Foarte bine (Premiul I) Medalie de argint

Bine (» II) » » bronz

Satisfăcător (» III) Diplomă.

Concurs de vizuină la vulpe

Materialul ce s'a prezentat la concurs a fost așa de rău, încât nu merită ca să fie descris în mod amănunțit.

Smoothhaired Arogant. Păcat că acest câine de o frumusețe rară este atât de stricat. Proprietarul îl ține rău împreună cu o vulpe, astfel că nu atacă. Degeaba! Fox-terrierul nu e bun în mâna oricui: Ar fi timpul ca stăpânul său să dea acest animal nobil care merită o soartă mai bună, în alte mâini mai bune, cât nu va fi stricat cu totul.

Smoothhaierd Modell a fost singurul câine care a lucrat în vizuină. Această cățea tânără — la care aceasta a fost prima vânătoare — atacă vehement și întoarce vulpea de mai multe ori. Primește mușcăturile vulpii, dar în urmă atacă cu furie și mai mare, până în sfârșit o prinde.

Calificare: Excelent, și premiu de onoare.

* * *

DARE DE SEAMĂ ASUPRA EXPOZIȚIEI «REUNIUNII PRĂSITORILOR DE CÂINI DIN ROMÂNIA» ȘI ASUPRA CELOR DOUĂ CON- CURSURI DE PREPELICARI, ANGAJATE DE CĂTRE ACEASTĂ REUNIUNE

de ÖTVÖS BALÁZS

Când «Reuniunea regnicolară a Prăsitorelor de Câini din România» m'a invitat ca arbitru la expoziția și la concursul proiectat pentru vară, m'am frământat multă vreme, dacă trebuie să primesc această invitație onorabilă sau să o refuz sub un pretext oarecare.

Și care a fost oare motivul frământării și ezitării mele?

În România s'au făcut legi noi pentru protecția vânatului, cari impun vânătorului în mod sever, ca să cruțe și să protejeze vânatul.

Nu văd însă în această lege nici măcar intențiunea de a se da concurs prăsirii câinilor de vânat. Din contră, în «Vadászujság» și în «Revista Vânătorilor» cetim des, că se pretinde ocrotirea bestiei numite copoiu.

La ce nivel poate stă prăsirea prepelicarilor într'o țară unde nici chiar acei vânători, al căror câine de vânătoare nu poate fi decât prepelicarul, nu arată un interes mai mare față de prepelicari și față de Reuniune?

Cum poate stă prăsirea prepelicarilor într'o țară unde prepelicarii și stăpânii lor cari călătoresc la expoziție nu obțin nici o favoare pentru călătoria lor, unde transportul câinilor se face în genere numai în cușca de câini, sau în cazul cel mai bun, în clasa III-a.

În ce stadiu se poate afla prăsirea prepelicarului acolo unde prepelicarul are de dușmani pe adoratorii copoilor și unde secția Reuniunii regnicolare aranjează în mod demonstrativ expoziția și concursul la vizuină, tocmai cu o săptămână înaintea expoziției regnicolare.

Cum va reuși expoziția din Cluj, și ce încredere va avea publicul în ea după cele întâmplare la Arad, unde degeaba s'a prezentat un public numeros la expoziția anunțată că va dura trei zile, căci fără a se aviza publicul această expoziție a fost mutată printr'un simplu ucaz, la Timișoara.

Totuș, m'am dus! Nu numai pentru aceea, ca să-i învăț pe cei cari știu mai puțin decât mine, dar mai cu

seamă, ca să văd patria părinților mei, Ardealul, să adun experiențe și să învăț ceea ce încă nu știu! Și de fapt am învățat! Am văzut o gardă mică insuflețită, lucrând cu puteri titanice și am văzut maximul indolenții.

Puțini câini de vânătoare s'au prezentat la expoziție, și în speță au fost puțini prepelicari.

Când d-l Iuliu Roșescu, — care fără a cruța oboseală și speze, jertfește atât de mult în calitate de Președinte al Reuniunii și Csaklany Tiberiu, care în calitate de director face corespondența pe cheltuiala sa proprie — au întrebat pe cei mai mulți dintre cei circa 160 vânători ai Clujului dacă își vor prezenta în ziua următoare câinii lor la expoziție, au primit dela toți răspunsul: «Nici prin gând nu-mi trece, merg doar la vânătoare!»

Și am văzut Duminecă dimineața, roiu de vânători, cari eșeau cu câinii lor cu pedigree la promenadă în jurul Clujului, ca să alunge câte 8—10 inși un iepure, pe care încă nu-l alungaseră «câinii de casă» ai sătenilor, veșnic răzleți pe hotare și cari se alimentează cu ce găesc pe câmp și la pădure.

M'a durut inima de această priveliște.

Tu, Ardeal admirabil, ai putea fi rezervorul Europei în privința vânatului; ai putea produce și crește un stoc de câini de vânătoare, cari să întrecă chiar prăsirea câinilor din Anglia și Germania; dar ce-ai arătat «Clujule aurit»? Onoare puținelor excepțiuni pe cari le-am văzut. Dar vânătorii pe cari i-am observat eu trecând în pas de paradă conduceau câini, pe cari la noi chiar și păzitorilor de vânătoare proveniți din țărani le-ar fi rușine să-i conducă.

Căci dacă este adevărată axioma că, «Câine este vânătorul fără câine», — nu mai puțin adevărat este dictonul neamțului care zice:

«Să știți, vânători, căci eu v'o spun. Norocul la câmp, e un câine bun!»

«Denn Segen hat, dass sei euch kund, — Der Jäger nur mit gutem Hund».

O speranță mai puteți avea, voi fraților din Ardeal.

Președintele de onoare, aclamat cu unanimitate, d-l dr. Gheorghe Nedici, Inspectorul General al Vânătorei, va avea în fine vreme ca să se expună cu toată autoritatea lui, pentru prăsirea câinilor de vânătoare de rasă.

Până atunci, continuați lucrul, d-lor Roșescu, Csaklany și în special Bozac, care după atâtea greutăți și față de o asemenea indolență ați fost în stare să arătați, că nu puteți admite ca sâmburele odată semănat, să fie înăbușit, ci îl veți cultiva așa, încât să se desvolte cât mai curând arbustul pitic al câinilor de vânătoare de pur sânge, într'un trunchiu cu o coroană puternică.

Nu-ți pierde curajul, Iuliu Duschek, care pentru câinii importați din Germania ai sacrificat atâtea bani, încât ai fi putut să-ți cumperi câte doi cai pe ei.

Ernest Medvey, prășește și mai departe seterul englez «Karlip». Struhar Ladislau, Lang Zoltan, Kristof Bela, nu vă descurajați pentru faptul, că în regiunea Careilor-Mari, care este predestinată pentru prepelicari, numai voi, trei-patru inși, posedați prepelicari de pur sânge.

Mai cu seamă însă, ași dori să încurajez pe d-l colonel

Bozac din Cluj, ca să nu-și piardă marea însuflețire cu care s'a atașat chestiei prepelicarului. Despre acel ce pe un teritoriu atât de sărac în vânat, cum sunt împrejurimile Clujului, a prezentat la concurs un prepelicar dresat așa cum e al său, despre acela vom auzi mult, și dela acela așteptăm mult.

Acum, când am numit pe acei vânători adevărați, cari au inima ca să aducă sacrificii în interesul prepelicarului, — și încă în împrejurări atât de neprielnice — ași dori să fac o întrebare numeroșilor vânători din Ardeal, cari țin prepelicari și cari dispun de prepelicari buni, însă nu au crezut de cuviință ca să prezinte vânătorilor patriei lor, materialul bun, pe care-l prădesc.

Unde ați rămas voi, cari ați importat, ați prăsit și mai prăsiți și în prezent prepelicari cu pedigree?

Pentru ce îi țineți ascunși, pentru ce nu apăreți cu ei în fața publicului? Căci dacă publicați prin revistele vânătoarești că prăsiți și oferiți vânătorilor câini diferiți și de cea mai bună rasă, — cu drept cuvânt se poate aștepta lumea, ca să dovedeți ceea ce susțineți în publicațiunile voastre.

Poate că nu se potrivește în cadrul unui raport de arbitru o introducere atât de lungă și cu un astfel de caracter, însă n'am putut trece cu vederea că pe măsura în care s'a bucurat sufletul meu văzând lucruri bune în Ardeal, tot așa m'a supărat și indolența mare pe care au arătat-o 99% dintre vânători (nici nu merită acest frumos nume)!

Să dea Dumnezeu, ca stocul de prepelicari din România să ajungă cel puțin la același nivel, la care s'a ridicat în 5—6 ani în Ungaria, unde o gardă mică dar destoinică a înființat Kynologia Maghiară.

EXPOZIȚIA

Expoziția de câini s'a aranjat de «Reuniune», la 18 Octombrie 1925, în cabinele băii Strand din Cluj, cari par a fi predestinate pentru astfel de scopuri.

Dintre prepelicari au fost premiați următorii:

1. Pharan de Matra. — Câine german cu păr scurt, cu fețe brune. Prăsit: Protopop Mrază Gheorghe din Șoskostyan, județul Nograd; proprietar: Iuliu Duschek, Prim-Administrator Cighid, județul Bihor.

Câine de statură nobilă, prototipul prepelicarului german cu părul scurt. Forme proporționale și perfecte. Dacă ar fi ceva de dorit la acest animal, aș dori ca fiind câine, să fie puțin mai puternic. Nici prăsitul, nici proprietarul nu e de vină că a rămas de statură mijlocie.

După cum tatăl și mama (Traps Altenau și Altenau Patti) sunt de pur sânge Altenau, are și el prin urmare statura mai mică și corpul elegant și nobil.

Calificația: Excelent.

Premii: Medalia de aur a Statului și diplomă.

2. Wanda Hubertus. — Cățea germană cu părul scurt, unicoloră brună. (Prăsită de Dr. Victor Graur; proprietar locot. Hermann Barth, Cluj).

Prepelicar de tip german, cu capul prea frumos, curat și nobil. Impresia bună a capului se pierde puțin din cauza

ochilor, cari sunt cam eșiți (Glotsauge). Acești ochi i-a moștenit dela tatăl său. Frontul, pieptul și spatele sunt bune. Partea și picioarele puțin slabe.

Calificare: Prea bun. Premiu: Obiect de onoare.

3. Vanda Kamara. — Cățea germană cu păr scurt și cu pete brune. (Prăsită de Tihanyi Bela, Budafok; proprietar: Duschek Gyula, Prim-Administrator, Cighid).

Cățea cam filigrană, dar cu proporții bune. Strică mult impresia generală ochii, cari sunt de culoare prea deschisă.

Calificare: bun. — Premiu: obiect de onoare.

4. Styx Hubertus. — Câine german cu păr scurt, gris cu pete brune. (Prăsit de Dr. Victor Graur, Arad; proprietar: Dr. Both).

Are caracteristicile rasei; capul cam dur.

Calificare: bun. Premiu: obiect de onoare.

5. Nora. — Cățea germană cu părul scurt de culoare gris cu pete brune. Posedă jumătate pedigree. (Prăsită de Gros, Frigyes; proprietar: Locot. Colonel Bozac Aurel, Cluj).

Statura cam mică (picioare scurte), capul scurt și nu prea nobil; dealtfel un animal cu forme destul de bune.

Calificare: bun. — Premiu: diplomă.

6. Lady. — Cățea germană cu păr scurt, de culoare gris cu pete brune. Are jumătate pedigree. Proprietar: Kiss Gero, Cluj. Statura neobișnuit de mare (picioare lungi), capul cam dur. Indeplinind caracteristicile rasei, calificarea: satisfăcătoare.

Afară de acești 6 prepelicari au mai fost prezentați și alți câini numiți prepelicari, pe cari însă am trebuit să-i descalific dela prima vedere, căci nu numai că erau lipsiți de caracteristicile cerute rasei din care făceau parte, dar eră evidentă încrucișarea (împerecherea) cu soți străini.

Cred că este interesant, și chiar deaceia vreau să povestesc, că în timpul când examinam câinii, cineva din public mi-a atras atenția, ca să mă uit în gura câinilor, căci cerul gurii este la prepelicarul englez *întotdeauna negru*, iar la cel german *întotdeauna roz*.

Am observat chiar că acel domn eră foarte indignat că nu i-am împărtășit părerea.

Numai deaceia am ținut să amintesc acest lucru, ca să arăt că printre vânătorii vechi s'au încuibat multe erori de felul acesta.

Față de împrejurări, expoziția a fost vizitată de un public destul de numeros. Cerul înourat și vremea ploioasă a reținut pe mulți amatori. Pe mine m'a satisfăcut în special faptul că publicul arătă mai mult interes față de câinii expuși, decât față de expoziția de păsări, care eră la un nivel înalt. Dar mai mare bucurie mi-a cauzat faptul că Alexandru Kovach, Prim-Consilier pensionat, care este un prăsitul încarnat de foxterrieri, recunoscut în calitate de arbitru pentru foxterrieri, nu s'a depărtat de lângă prepelicari și și-a dat silința, ca examinarea prepelicarului să decurgă fără incidente.

Nu s'a trădat, dar i-am cetit din ochi părerea, că dacă într'adevăr este frumoasă vânătoarea cu foxterrierul, — dar câinele adevărat al vânătorului rămâne pepeli-

carul. Ași face pariu, că anul viitor se va prezenta și el la expoziție cu un prepelicar, care cu siguranță că va fi atât de bun și frumos, ca și foxterrierii lui renumiți.

II. CONCURSURILE

A. La Cămăraș

Deoarece din provincie nu s'au anunțat concurenți, un concurs de prepelicari l-am ținut la Cămăraș.

Concursul a început slab, căci nu văzusem încă nici un vânat, când căzura deja câțiva câini răzleți.

Gazda noastră, ospitalierul Francisc Szasz ne mângâia însă neconținut și ne încurajă, spunând că vom găsi vânat.

De fapt, spre amiază am putut împușca prepelițe și iepuri; așa mi-a fost dată ocazia ca să examinez în general pe prepelicarii concurenți.

Deaceea spun, că numai în *general* am putut examina pe concurenți, căci la un concurs atât de scurt, numai atunci se poate examina temeinic prepelicarii, dacă câinele dă des de vânat sburător sau alergător.

Cei 5 prepelicari concurenți, s'au plasat precum urmează:

1. Pharan de Matra (vezi: Expoziția). Proprietar, dresor și conducător Iuliu Duschek, Cighid.

Am văzut acest câine cu pedigree eminent, lucrând acasă unde este foarte mult vânat. Caută cu temperament sistematic în zigzag și ține precis legătura cu conducătorul (relațiune, adică este atent la stăpân și fără semnal). Are mirosul fin, simte vânatul dela distanță mare, poartă ferm, se culcă la vederea vânatului și aporțează orice vânat împușcat. Dresajul este excelent. La concurs s'a putut produce la început numai cu exerciții de disciplină. În fața lui nu a căzut vânat. Însă prepelița împușcată de alții, pe care am ascuns-o în burueni mari, a căutat-o, a simțit-o (având vântul bun), a pontat un moment și pe urmă a aporțat-o.

A lucrat bine și la iepurele împușcat pe care l-a aporțat.

Pharan a fost superior celorlalți câini nu numai cu pedigreeul său excelent, dar și cu practica mare pe care o are.

Premiu: Premiul I, Medalia de aur a Statului și diploma de Stat.

2. Nora. — Proprietar, dresor și conducător: Locot-Colonel Aurel Bozac, Cluj.

Am plecat de acasă cu hotărârea de a nu premia prepelicari fără pedigree, tocmai în interesul cauzei. Însă cu Nora trebuia să fac excepțiune, nu chiar pentru capacitatea ei, ci mai mult pentru meritele conducătorului ei. Prepelicari cu un dresaj atât de perfect, vedem prea puțini și pe la noi; ba chiar și în Germania, mulți prepelicari premiați ar rămânea în urma ei, în privința cunoștințelor pe care le are Nora. Nu vreau să afirm cu aceasta, că Nora nu ar avea o valoare reală, căci așa greși contra cinstei și conștiințozității de arbitru, afirmând aceasta.

Nora are două însușiri, pe care trebuie să le moștenească prepelicarul și care nu se pot înlocui prin dresaj, și anume: Inteligență și ținerea urmei.

Un prepelicar care pe un teren atât de lipsit de vânat a învățat să caute atât de sistematic, să se poarte atât de liniștit în fața vânatului, — acela a putut să înțeleagă învățăturile maestrului numai în urma inteligenței pe care o are.

Un prepelicar care s'a înapoiat pe urma stăpânului său ca să aducă coțofana ascunsă în tufiș, pe care nu o văzuse, — acela are aptitudinea moștenită de a ține urma. Prepelița a pontat-o și a aporțat-o; iepurele împușcat l-a căutat și aporțat.

Mi-a făcut impresie, că e mai iute piciorul, ca nasul, adică, că în proporție cu rezeziunea cu care caută, nasul nu este destul de fin.

Premiul al doilea și medalia de argint cu înscrierea: «Prepelicarul cel mai bine dresat». Proprietarul, posedând un câine fără pedigree, capătă dela mine ca semn de recunoștință — așa precum am promis înaintea începerii concursului — un cățel prepelicar cu pedigree.

Știu că un prepelicar nu poate ajunge în mâni mai bune ca ale Colonelului Bozac.

3. Wanda. Proprietar, dresor și conducător, locotenent Hermann Barth, Cluj. Trecută abia de un an, este în primul sezon și am judecat-o prin urmare ca pe un câine tânăr.

Prepelicar foarte sburdalnic, cu dispoziție copilăroasă.

Mobilă ca mercurul. Numai un astfel de conducător o poate stăpâni ca locotenentul Barth, care și-a instruit câinele cu adevărată temeinicie germană. Caută în galop, cu nasul pe jumătate ridicat și fără a obosi.

Prepelița ascunsă o găsește; caută bine vânatul împușcat și aduce iepurele. La anul viitor va face practica pe un teritoriu mai bun de vânătoare; va fi un concurent serios pentru Pharan, prepelicarul premiat cu medalia de aur.

Premiul II, obiect de onoare și diplomă.

4. Lady. — Proprietar, dresor și conducător, Gero Kis, farmacist, Cluj.

Se vede de pe proprietarul tânăr, că Lady este primul lui prepelicar. L-a învățat cu multă ambiție, l-a făcut să asculte și să fie disciplinat. Nu este vina proprietarului, că Lady nu a produs atât de mult, încât să întrecă pe ceilalți prepelicari.

Pentru început este un rezultat foarte frumos, și dacă d-l Kis își va procura vreodată un «Pharan», pe care să-l drezeze cu ambiția lui de acum, și să-l antreneze în jurul Clujului, va avea și el șanse în viitor pentru medalia de aur.

Clasificare: Indestulător și recunoștință învățătorului și conducătorului.

5. Hexe. — Proprietar, dresor și conducător: Gros Friederic, Director de mine, Cluj.

Vânător bătrân, câine bătrân (8 ani). În proporție cu vârsta, caută destul de bine, însă este fără dresaj, precum a recunoscut și stăpânul său.

Pe un teritoriu mai bogat în vânat, și Hexe ar fi produs mai mult. Așa însă a rămas ultima printre cei dintâi, ceea ce este mai bine decât dacă eră prima dintre ultimii.

Se poate vedea anume faptul, că acest câine împreună

cu proprietarul ei au văzut mai bune teritorii de vânat și mai frumoase zile de vânatoare.

La iepurele împușcat, a lucrat cu o rutină câștigată într-o practică îndelungată și în urmă l-a aportat.

B. CONCURSUL DELA CAREII-MARI

Dacă s'ar fi înscris un număr corespunzător de concurenți, am fi plecat dela expoziție deadreptul la Carei, spre a ține concursul pe un teren corespunzător. Cum însă din provincie nu s'au prezentat concurenți, Clujenii nu s'au deplasat deloc, și astfel concursul dela Carei a eșuat.

N'am voit însă ca să-i las de o parte nici pe cei din Carei, cari ar fi pus cu o demnă ospitalitate vânătorească la dispoziția mosafirilor teritoriile lor populate, pentru ținerea concursului. Astfel am plecat dela Cluj la ei, spre a ține și acolo concursul.

Concursul fiind considerat eșuat și contramandat, n'au venit nici la Carei, străinii. Au lipsit vânătorii Sătmărenii și Sălăjeni cu prepelicarii lor cu tot.

S'au prezentat la concurs 4 prepelicari, pe cari i-am examinat și ca formă, deoarece nu se prezentaseră la expoziția din Cluj.

În ordinea numerică erau următorii:

1. «Karolyi Lord», setter englez. Câine, cu multe pete galbene pe un fond alb. Un setter tipic, osos, cu spate și picioare bune.

Calificația forme: «Excelentă».

Caută în goană, cu capul în sus, și având ținuta caracteristică câinelui englez. Nu aleargă nebunește, dar este sprinten, ca să nu piardă timp; nu eră nevoie de semnale și de fluerături, atunci când stăpânul voia ca să-l întoarcă înapoi. Un săsăit subtil, un gest, eră suficient pentru a-l face să ia direcția dorită, atunci când îi spuneam proprietarului și conducătorului lui, d-lui Ernest Medvei, funcționar la Banca Poporală din Carei, ca să pornească în altă parte.

Stăpân și câine se înțelegeau de minune. Se vede după conducător, că prășește de 30 ani setteri și că vânează numai cu câini de pur sânge. Conducătorul merge liniștit și fără enervare în urma câinelui, încrezându-se în el. Este foarte adevărat că Lord are și un antrenament bun, căci în fiecare săptămână cad în fața lui 6—9 iepuri, cari constituie partea convenită stăpânului său. (Prepelicarilor din Cluj! În câți ani se împușcă înaintea voastră 9 iepuri)?

Pontează culcat, până când îl lansează (îi dă ordin de înaintare) vânătorul. Dela Lord — ca dela un setter englez — n'am dorit și n'am cerut să ne facă dovadă, că aduce iepurele împușcat, — dar Lord m'a combătut. Stăpânul său rănește un iepure, care se aruncă într'un trestiuș (păpuriș). Direcția pe care o ia în căutare, duce spre păpuriș, unde Lord pătrunde printre trestii, — cum procedează totdeauna — și când iese, aduce iepurele rănit. Deci a produs cea mai bună probă că poate urmări cu succes urma naturală. Lord s'a dovedit a fi strălucit și pentru reproducție, căci a dăruit mulți urmași buni vânătorilor amatori de setteri.

Intr'un grup de mai mulți prepelicari englezi, ar fi câștigat și acolo premiul întâiu (diplomă), dacă ar fi avut mai mulți adversari. La un concurs, pot câștiga chiar și mai mulți câini din acelaș grup premiul I, întrucât câștigă puncte suficiente.

2. «Hedda Hubertus». Cățea de rasă germană cu păr scurt. Unicoloră, brună. Prășitor: Dr. Victor Graur, Arad. Proprietar, dresor și conducător: Sztruhar Ladislau, mare comerciant de fier, Careii-Mari.

Prepelicar frumos, tipic german cu structură osoasă foarte bine dezvoltată, fără a fi totuș dură.

«Calificația forme»: excelent. O despart patru zile de fătat, dar totuș umblă încă sprinten. Dresajul perfect.

Rămâne mereu «în rază», chiar și când o lansează stăpânul ei, spre a merge mai departe. Ține legătura, își observă stăpânul la vederea vânatului, și la împușcătură rămâne liniștită; ia urma iepurelui și-l aduce.

Clasarea: Premiul I (diplomă).

3. «Miss Hubertus», cățea germană cu păr scurt, sură cu pete brune. Osoasă, cu o înfățișare puțin bărbătească, cu temperament bărbătesc.

Partea posterioară la gât mai ridicată decât cea anterioară; deaceia calificația forme cu un grad mai mică decât a sorei ei (Hedda): «foarte brună». Prășitor: Dr. Victor Graur, Arad, proprietar: Dr. Zoltan Lang, medic de circumscripție la Careii-Mari; conducător: Sztruhar Ladislau. Păcat de acest prepelicar cu un nas fenomenal, că stăpânul lui nu se ocupă de el și nu-i poate desvoltă calitățile înăscute. Are temperament mult și tocmai deaceia îi trebuie o mână tare ca să o țină în frâu și s'o desvețe de gonitul iepurelui. A căutat și a urmărit destul de bine urma iepurelui, dar a lăsat chiar de două ori iepurele neaportat. L-a luat numai atunci când s'a dus cu conducătorul său la iepure, și acela i-a comandat ca să-l aporțeze.

Fiind total lipsită de dresaj, n'am putut-o premia, dar trebuie să menționez cu cea mai mare satisfacție, că are un nas fenomenal, și că posedă foarte multe aptitudini bune, înăscute.

4. «Pique de Turan», prepelicar ungar, câine. (viză)

Unicolor, galben (ca toți prepelicarii ungari de azi), cu manșete albe și o mică vestă albă. Prășitor: Dr. Desideriu Lenkey, Vac; proprietar, dresor și conducător: Bela Kristof, secretar financiar, Careii-Mari.

Ascultător din fire, ca toți prepelicarii ungari, cu temperament suficient, fără a fi impulsiv, ține legătura cu stăpânul său; are nas bun. La primul iepure împușcat s'a lansat (a plecat fără ordin; lipsa dresajului!) și l-a prins de burtă, fără a-l ridică și aporțat. După câteva minute sări din nou (cu vânt greșit), din fața lui un iepure, în care nu s'a tras. La acesta Pique se culcă fără comandă.

Il recomand atențiunii proprietarului său, ca acesta să exerseze acasă cu el aportul, pe urmă aportarea vânatului, după sistemul pe care i l-am recomandat.

Cauza că Pique nu aporțează vânatul, nu poate fi alta decât că stăpânul său l-a pedepsit odată nemeritat în cursul dresajului; căci prepelicarul ungar este în ge-

Medvei avea setteri din prășila Mervay Lorand de la Dernisoara Bihor (import. Anglia) aceste amănunte le știu de la Dr. R. Müller și Dr. Lang Zoltan din Careii-Mari ambii sunt ameneri în R.V. Eu am fost bun prieten cu R.M. și L.Z. pe părinți m-am cunoscut

neral un apoteur înăscut, încât fără nici un dresaj special și doar cu puțin exercițiu el își însușește aducerea vânătorului.

Lui Pique i-am atribuit pentru înclinațiunile sale înăscute premiul al III-lea.

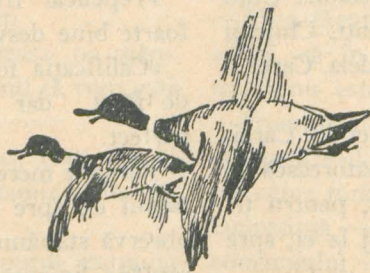
* * *

Așa a decurs expoziția de câini dela Cluj, și primele

două concursuri de prepelicari din Ardeal. La concurs s'a prezentat o gardă mică, dar insuflețită.

Să sperăm în «exempla trahunt», că peste vreun an, doi, se vor prezenta și acolo 25—30 de prepelicari la concurs, cum s'a întâmplat aceasta și la noi, unde întâiul concurs din timpul războiului, l-am făcut deasemenea numai cu patru prepelicari.

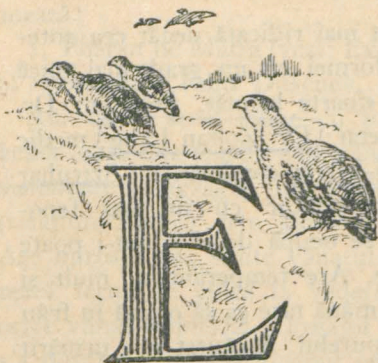
Szödrákos, 27 Oct. 1926.

AMINTIRI DIN VÂNĂTORILE MELE LA ANIMALE MARI, IN MUNȚII VÂLCEI, NEAMȚ ȘI BACĂU O VÂNĂTOARE LA URLUIACU

IMPUȘCAREA UNUI RÂS MARE

de Ernest Gheorghiu, Ing. Inspector silvic

ERA tot prin anul de frumoasă amintire 1898, care a fost un an epocal în viața mea de vânător, având în vedere belșugul ce am avut în tot felul de vânat.

Pentru o zi de Duminecă din luna Octomvrie, aranjăram o vânătoare la Mănăstirea Bogdana, în care parte mișunau urșii veniți după mâncare de prin toate meleagurile. Eră ghindă multă în acel an la Bogdana, pădurea Statului, căci se cultivaseră cu porumb multe din poenile pădurilor proprietarilor vecini, așa că porcii și urșii găseau hrană din belșug *chiar în mijlocul pădurii*.

Sâmbătă seara sosirăm la mănăstire, unde rămâneam de obicei. Acolo îi găsirăm adunați pe pădurarii cari veniseră și de pe la alte păduri, și făcurăm planul pentru bătăile ce trebuia să facem a doua zi. Noi nu ne mai puteam sătura de bucurie, văzând pe Neacșu cum se bătea cu pumnul în piept și cum se afurisea că va ucide a doua zi 2 urși.

— «E nevoie mare, Domnule Doftor și Domnule Șef; să mă bată Dumnezeu de spun minciuni! — Am văzut foarte multe urme prin pădure, căci plouase puțin și frunza începuse să cadă; par'că eră de herghelie... și niște bălīgi — să mă iertați — cât căciula lui moș Petre! Unul *sireacul*, aveă o urmă de *groază* — am măsurat-o cu palma; eră de o palmă domnească și un pod de mână. *Ira...*, că mare boală de urs trebuie să mai *chie*! Și cui i-o ieși înainte și nu l-o *chiti* bine — vai de capul lui! ... *Adicătelea* vă spun, *să chitiți* cu băgare de seamă, când *îți* trage în el; nu vă temeți — trageți ca la iepuri, domol, ochind la căpățână!»

— «Bine Neacșule, așa avem să facem; numai să poftească d-lui să ne facă cinste și să dea bună ziua cu noi!»

Fu hotărît ca să batem în acea zi desimile vecine cu pădurea statului Bogdana, la locuitori și porțiunea d-lui George Donici, un prieten al nostru, moșier și vânător și el din tată în fiu. Acesta eră un mare patriot, scoborîtor din Doniceștii — o veche familie boerească din Moldova. Pentru memoria lui glorioasă scriu aceste puține rânduri, fiindcă deși om înălbit și având peste 60 de ani, totuși s'a înrolat ca voluntar în marele războiu, într'unul din regimentele de cavalerie și își găsi moartea dintr'un glonte rătăcit, pe când ducea o stafetă comandantului. Fie-i țărâna ușoară, și să servească drept pildă tineretului nostru!

După ce ne sfătuirăm bine, cinarăm voioși, în așteptarea zilei de mâine și apoi ne culcarăm de vreme, dormind tun și visând visuri frumoase de tinerețe, — visuri de vânător.

Cam la 2 ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, atunci când luceafărul de dimineață eră cam de o suliță pe cer și pe când cocoșii nu începuseră încă a cânta, sărirăm în sus, strigându-ne unii pe alții. Ne îmbrăcarăm bine, căci vremea deși eră limpede, totuși domnea o răcoare pătrunzătoare. Apoi luarăm un ceaiu rusesc întărit bine cu rom mult, și înainte de a se crăpa bine de ziuă eram adunați cu toții în jurul unui foc mare, aprins în curtea cantonului de pădurarul de lângă mănăstire. Pe urmă plecarăm voioși, luând-o pe piciorul dealului Urluiacu spre fundul Bogdanei, la «Ruptura Nouă», unde sosirăm peste vr'o 2 ceasuri de drum.

Pădurarul Neacșu Gheorghe, care conducea vânătoarea, ca cel mai bun cunoscător al locurilor de vânat și al țitorilor celor bune — adună roată pe bătaiași și le

explică cum și de unde să înceapă bătaia. Toți gonații — vr'o 10 la număr — aveau pistoale încărcate; căci neavând oameni mulți și locurile fiind largi, acest sistem ne da rezultate bune. Eră o plăcere să-l vezi pe Neacșu gesticulând și vorbind cu atâta foc și pasiune! El eră ascultat de toți cu sfințenie, căci sfaturile lui erau bine cumpănite și date cu o vervă neîntrecută. Neacșu eră așa de pasionat de vânatoare, încât peste câțiva ani căpătând tuberculoza osoasă în mâna stângă aproape de podul palmei, și venind la București ca să se opereze, mi se adresă mie — care eram pe atunci inspector la Așezămintele Brâncovenești — și mă rugă să stărui la doctori, ca aceștia să nu-i reteze mâna, căci voiă să se folosească de ea la vânatoare. Așa se și făcù: chirurgii eminenti cari l'au operat nu i-au tăiat mâna, ci i-au scos afară numai partea atacată a osului, după care se vindecă și mai trăi câțiva ani, vânând cu mâna așa cum eră. Totuș, tuberculoza ivindu-se din nou, l-a răpus, căci nu mai voi să se opereze. Așa se pierdù săracul, iar mie îmi rămase o amintire frumoasă despre dânsul.

Dar să reviu la subiect: Bătăiași plecară cu cei 2 comandanți ai lor spre capătul văii unde trebuia să înceapă bătaia, iar noi ne postarăm prin țiitorile bune, înconjurați de Neacșu, care ne spunea la fiecare câte o vorbă cu mult haz.

Bătaia începù; văile răsunau de gura gonacilor și de detunăturile focurilor de pistol. Noi vânătorii așteptam cu încordare să se ivească ceva și holbam ochii mari de tot, de ne curgeau lacrimile. Mie mi-se părea când ci, când colo, că aud un sgomot suspect de crăci rupte, sau o fâșăitură prin frunze. Câte o cracă uscată, doborâtă de vânt, făcea să-mi svâcnească pieptul... dar nu se vedeă nimic.

Bătaia se apropiă de sfârșit, când auzii un foc în dreapta mea, iar în urmă tăcere.

Deodată, cum mă aflam în dosul unui fag mare, zării înaintea mea, cam la 30 de pași, o dihanie cât un câine, gălbuie și cu cap de motan. Se ridicase cu picioarele dinainte pe un buștean și ascultă... Nedumerit și surprins totdeodată, nu mai stătui pe gânduri și aprinsei focul... Dihania căzù trăsniță, ne mai mișcând de loc.

Eră un răs bătrân care venise și el după mâncare din adâncul munților și găsisse aici stârvurile urșilor jupuiți. De perechea lui n'am mai putut da la nici una din bătăile următoare și probabil că își luase tălpășița, văzând răsboiul mare ce i-l făceam.

Până la amiazi mai făcurăm o bătaie în care ieșiră 2 urși, dintre care unul trecù înapoi printre bătăiași, cu toate focurile de pistol; se vede că știă el ce pățește în linia pușcașilor, când e gonit din urmă.

Cel de al doilea trecù, rănit la labă, linia vânătorilor și se înfundă în adâncul codrilor, fără ca să mai fi putut da de el.

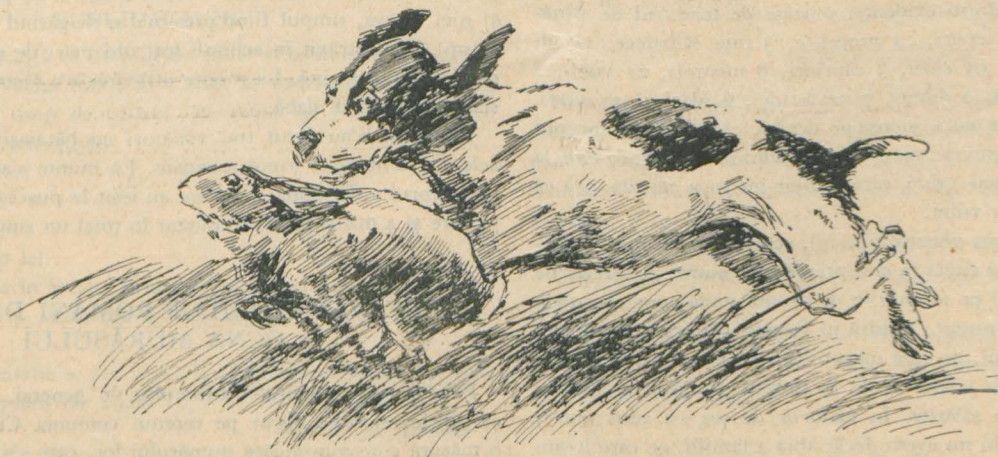
La amiazi prânzirăm cu toții, strânși roată în jurul unui foc hoțesc, făcut dintr'o căruță întreagă de lemne, și ne uitam cu plăcere la vâlvoarea rugului aprins. Noi eram cam mahniti de faptul că au scăpat cei doi urși; dar ce să faci? Așa e vânătoreea; dac'ar fi să cadă tot vânatul ce iese înainte, puțin ar mai rămânea în codri.

Mâncând cu o poftă de lup, făcurăm planul pentru bătăile de după masă. Aveam încă două bătăi bune, unde mai întotdeauna se găseă vânat; și într'adevăr că am și găsit un porc și un urs gulerat, ce a fost împușcat de un pădurar, Joje dela Bâlca. Ursul nu eră mare, dar eră negru ca pana corbului, cu părul lung și des și aveă în jurul gâtului o blană ca de opt cm. lățime, ca un colan.

Fiind aproape seară și drumul cam departe până la conacul nostru, jupuirăm ursul și răsul și pe urmă plecarăm spre mănăstire, unde am ajuns pe înserate. La mănăstire am găsit un foc mare în curte, și o ciorbă de potroace mai bună ca la Iordache. După ce ne-am ospătat cu multă poftă, mai rămaserăm și glumirăm de caraghioslăcurile lui Neacșu, care nu mai încetă cu snoavele lui, dând din mâini și din picioare și povestindu-ne cu haz din pățaniile lui.

Insfârșit, Morfeu ne chemă în brațele lui, căci eram ruți de truda unui drum lung pe jos. Ne culcarăm tot glumind și dormirăm până la ziuă.

După ce ne scularăm repede, luarăm câte o ceașcă cu lapte și pornirăm fiecare spre casa noastră, luând înțelegere ca Dumineca viitoare să ne înființăm din nou la locul de luptă, la Bogdana.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Redăm mai jos dările de seamă a câtorva societăți de vânătoare, și suntem fericiți a constata că starea vânatului nostru a început să se îndrepteze, aflându-se într'o continuă prosperare.

SOC. VÂNĂTORILOR «DIANA» DIN AIUD

Societatea a aranjat în cursul sezonului 4 vânători cu gonaci, și anume trei cu ocaziunea deschiderii terenurilor și a patra la finele lui Decembrie. Afară de aceste vânători oficiale aranjate de către comitet, au mai fost alte trei vânători cu gonaci contra vânatului răpitor, care au dat succese frumoase. În total a căzut pe terenurile Societății următorul vânat nobil și răpitor:

1 șap, 4 porci mistreți, 548 iepuri, 16 potârnicși (numai 4 săptămâni au fost libere), 46 rațe sălbatice, 68 sitari, 30 porumbei, 12 vulpi, 21 vulturi, 12 berze, 40 șoimi, 36 bufnițe, 3 nevăstuici, 6 câini de pământ, 1421 coțofene și ciori, 198 câini și pisici.

Otrăvirea s'a făcut cu rezultate nemulțumitoare din cauza lipsei de zăpadă în lunile Ianuarie și Februarie. Adeseori bucățile otrăvite au trebuit să fie ridicate în ziua următoare, fiindcă se topise zăpada. Totuș s'a putut otrăvi un număr de 26 câini vagabonzi, 4 vulpi, 2 pisici, 120 ciori și 24 coțofene.

Hrănirea animalelor utile nu a reclamat multă atențiune din pricina iernei fără zăpadă. Cu toate acestea s'au făcut în pădurile Societății mai multe adăposturi cu nutreț și crânguri (frunzării), care au fost căutate de căprioare și potârnicși.

Protecția vânatului formează principala preocupare a noastră. Avem în serviciul Societății un brigadier al terenurilor, salariat permanent al nostru, căruia Societatea i-a pus la dispoziție un cal de călărit, pentru a-i facilita serviciul de control. Dispunem de 22 pasnici remunerați și prevăzuți cu carte de recunoaștere dela Minister. Grație acestor măsuri am distrus un mare număr de câini, pisici și răpitoare, instituind și pentru paznici premii speciale.

SOC. VÂNĂTORILOR DE SUB POALA MUNȚILOR APUSENI ÎN IGHIU

În cursul anului s'au aranjat vânători direct și exclusiv numai la câinii și pisicile vagabonde, cu care ocaziune s'au împușcat 27 câini și 5 pisici vagabonde. Conform regulamentului Societății fiecare membru care având arma la el și se întâlnește cu vreun câine sau pisică vagabondă, este obligat a o împușca, căci contrar va plăti în casa societății o amendă de 100 lei, iar în caz de repetare va atrage după sine o amendă de 200 lei; în cazul al treilea va fi exclus din Societate. Braconieri, pe terenurile de vânătoare ale Societății, nu s'au semnalat. Paznicii Societății, cari sunt în număr suficient, își îndeplinesc datorițele în mod îndestulător.

În sezonul de vânătoare al anului 1925—1926 s'au aranjat în total 11 vânători cu gonaci, dar niciodată de două ori pe același teren. Rezultatul final este, conform evidenței purtate de maestrul de vânătoare, următorul: 139 iepuri, 24 prepelițe, 5 rațe sălbatice, 11 uli păsărești, 43 coțofene, 91 ciori, 5 căprioari, 8 mistreți, 21 vulpi, 2 lupi, 1 pisică sălbatcă, 9 dihoari, 7 nevăstuici, 6 jderi și 43 sitari.

Campania de otrăvire nu a succes pe deplin, căci abia am început otrăvirea în luna Decembrie pe o zăpadă admirabilă, când veni la 20/21 Decembrie o ploaie caldă, care a topit întreaga zăpadă, așa că abia am putut otrăvi 5 vulpi.

În ce privește hrănirea vânatului nobil, aceasta s'a făcut pe o măsură cu mult mai întinsă decât în anii precedenți, numai pe terenurile unde eră nevoie. Astfel pe terenurile de munte unde sunt cu sutele căprioare, nu s'a dus nutreț, fiindcă în fiecare pădure sunt poieni unde s'a depozitat fânul, pe care oamenii nu l-au putut duce acasă, ci l-au lăsat spre a-l da vitelor acolo în timpul primăverii. S'a pus însă sare în mai multe sălărițe. În pădurile de șes s'a adus nutreț în abundență. Potârnicși nu avem decât abia 2 familii, pe care le-am

menajat bine și am declarat interzisă vânătoare lor până ce nu se vor înmulți. Dealtfel avem foarte puțin teren potrivit pentru potârnicși.

REUNIUNEA VÂNĂTORILOR DIN PETRIFALĂU

Din partea Reuniunii s'au aranjat 3 goane cu gonaci din comună. Cu câini nu s'a aranjat nici un vânat din partea Reuniunii, însă membrii Reuniunii au vânat cu câini de vânat, având dreptul dela d-l Inspector de Vânătoare din Sibiu.

În anul 1925 au picat: 4 vulpi, 1 porc sălbatic, 11 sitari, 35 pisici vagabonde, 12 câini și 485 ciori.

Otrăvire nu s'a făcut, căci Reuniunea nu a primit otrăvă.

Hrănirea animalelor folositoare s'a făcut în Muntele Bulbuc prin iarbă expusă pe teritoriu. La Petrești n'a fost nevoie, căci iarna n'a fost grea.

S'a constatat, că membrii Reuniunii și-au îndeplinit obligația de a împușca fiecare cel puțin 20 ciori. Mățele și câinii vagabonzi s'au distrus într'o măsură mare, însă contra ciorilor nu ne putem apăra numai prin stârpirea cu pușca și deci vă rugăm să binevoiți a ne da sfatul, cum am putea primi fosfor.

Deoarece vânatul nobil l-am restrâns, am dat voe membrilor de a merge de 3 ori pe săptămână la vânătoare de iepuri, cu permisiunea de a împușca în fiecare zi de vânătoare numai câte 2 iepuri, însă nu mai mult de 3 iepuri în total pe o săptămână. Am putut observa, grație acestei măsuri, că în teritoriile noastre sunt foarte mulți iepuri.

SOC. VÂNĂTORILOR TEIUȘ ȘI JUR

Starea vânatului. Iarna anului 1924 fiind slabă, fără zăpadă și mai mult moină, vânatul n'a avut ce suferi, așa că numărul lui a rămas pentru anul 1926 suficient. Hrana pusă la dispoziția vânatului n'a prea fost primită de acesta, căci a găsit destulă hrană bună naturală. Deși în anul 1925 s'a împușcat mai mult vânat decât în 1924, totuș vânatul util este într'o continuă creștere. Mai bine de $\frac{1}{3}$ din teritorii au fost oprite pentru vânătoare, cu toate că numărul de vânat aflător acolo este foarte mare, ceea ce va face posibilă repopularea regiunii unde inundația dela Crăciun a cauzat pagube — mai ales că teritoriul oprit a fost stabilit tocmai în centrul teritoriilor noastre.

În anul 1925 s'au împușcat în total:

4 șapi, 391 iepuri, 6 prepelițe, 3 găște sălbatice, 7 sitari, 3 mistreți, 21 vulpi, 33 pisici, 806 ciori, coțofene, gaițe, etc., 154 câini vagabonzi, 31 uli mari de câmp (hârâi), 14 nevăstuici, 28 hârciogii.

Numărul răpitoarelor a scăzut la minimum posibil. La șes nu mai sunt vulpi, pisici și hârâi. La munte mai sunt vulpi, deoarece acolo distrugerea lor este mai grea. Afară de acestea mai sunt cam vreo 3—4 jderi.

La data de 25 Decembrie 1925 am început otrăvirea răpitoarelor, cu amalgam de fosfor. S'au otrăvit în total 23 câini, 1 vulpe și o mulțime de ciori din cele sure (ciorile negre n'au primit nici momeala și nici otrava, timpul fiind prea cald și ele găsind hrană suficientă pe câmp). S'au otrăvit în schimb toți ulii mari de câmp, cu porumbei otrăviți cu stricnină. La munte otrăvirea s'a făcut cu un succes mai slab, iarna fiind slabă.

Vânători. S'au făcut trei vânători cu bătaiași în 3 comune, din cele 11 comune ce avem arendate. La munte s'au făcut 2 vânători, cu ajutorul a doi gonaci, la care au ieșit la pușcași o mulțime de căprioare și 4 mistreți. S'a împușcat în total un singur mistreț.

SOC. VÂNĂTORILOR ROMÂNI DIN PLASA OCNA MURĂȘULUI

Prin cruțare, vânatul s'a înmulțit în general. Hrănirea caprelor și căprioarelor s'a făcut pe terenul comunei Cisteiu, Micolșca pe o măsură corespunzătoare numărului lor, care s'a urcat la 12 familii,

față de 2 familii din anul trecut. Ocrotirea lor a fost cu atât mai ușoară, cu cât și societățile vecine cu terenurile noastre le ocrotesc.

Vânători cu câini nu s'au făcut.

În general s'au împușcat: 260 iepuri, 14 uli, 1000 ciori, 8 mistreți, 26 vulpi, 13 pisici vagabonde și 6 dihori.

Otrăvire nu s'a făcut, timpul fiind nefavorabil.

Primăria Comunei Dridif
Județul Făgăraș
No. 1372/926

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Dridif, județul Făgăraș, se va ex-arendă prin licitație publică la 14 Noemvrie 1926, orele 14.

Prețul de strigare. Lei 300 anual, vadiul 10%.

Licitația se ține la primăria comunală Dridif și se va face pe trei ani, începând cu 1 Ianuarie 1927.

Condițiunile se pot vedea între orele oficioase la primăria Dridif și la notariatul Voila.

Dridif, la 11 Octomvrie 1926.

Notar cercual, (ss) *Waldemar Hittinger*

Primar, (ss) *Ioan Opriș*

Notariatul, Cercual Brebul-Nou
Județul Severin
No. 544/926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Brebul-Nou și Gărâna se va ex-arendă prin licitație publică pe durata de 3 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927. Licitația va avea loc la 21 Noemvrie a. c. în localul primăriei, la ora 10, respectiv 3 p. m. Prețul de strigare este 500—500 lei. Vadiul este 100—100 lei. Condițiunile de licitație se pot vedea în biourul subsemnatului.

Brebul-Nou, 1 Octomvrie 1926.

Notar cercual

Primăria Comunei Secusigiu
Județul Timiș-Torontal
No. 638/926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe terenurile aparținând comunei Secusigiu, în suprafață de 7000 jug. cadastrale, se va da în arendă pe timp de 6 ani, adică dela 1 August 1926 până la 31 Iulie 1932.

Licitația va fi orală și se va ține în ziua de 4 Noemvrie 1926, la ora 12 a. m. în localul primăriei.

Prețul de strigare este 5000 lei, vadiul 10%.

Condițiunile se pot vedea în biourul notarial între orele oficiale. Secusigiu, la 20 Septemvrie 1926.

Primăria

Notariatul Comunei Berliște
Județul Caraș
No. 580/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință că dreptul de vânat al comunelor Mircovăț, Berliște și Rusova-Veche din jud. Caraș, se exarendează pe calea licitației publice pe timp de 10 ani, începând cu 1 Ianuarie 1927 și până la 31 Decemvrie 1936.

Prețul strigării este:

Mircovăț 370 lei;

Berliște 125 lei;

Rusova-Veche 300 lei.

Licitația se va ține în localul primăriei și anume: în comuna Mircovăț la 25 Noemvrie 1926, ora 9; Berliște ora 11; iar la Rusova-Veche ora 15.

Condițiunile de licitație se pot vedea la oficiul notarial din Berliște. Berliște, la 29 Septemvrie 1926.

Notar, (ss) *Ieremia*

Primăria Comunei Vulcan
Județul Târnava-Mare
No. 305/926

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Vulcan, județul Târnava-Mare, cu suprafața de 951 jug. cad., se va exarendă prin licitație publică în ziua de 31 Octomvrie 1926, pe timpul dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decemvrie 1929.

Prețul de strigare: Lei 2000.

Garanție 10% a prețului de strigare.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunală.

Vulcan, la 20 Septemvrie 1926.

Primăria comunală.

Primăria Comunei Covasna
Județul Treiscaune
No. 1614/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 25 Noemvrie 1926, ora 9 a. m., se va ține licitație publică orală, la primăria comunală, pentru arendarea dreptului de vânat al comunei Covasna, constând dintr'un teren de aproximativ 9115 jug., pe termen de 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927.

Prețul de strigare al arenzii anuale este de 1000 lei.

Concurenții trebuie să posede autorizația prevăzută de art. 13 al legii vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie în orele de serviciu.

Covasna, 28 Septemvrie 1926.

Președintele Comisiunii Interimare, Notar, (ss) *Gh. Colan*

(ss) *I. Manole*

Comuna Arpașul de Sus
No. 179/1926

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat de pe hotarul comunei Arpașul de Sus, în întindere de 4118 jugăre, se arendează pe timp de 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927, prin licitație publică cu oferte scrise, în ziua de 5 Decemvrie 1926, la ora 2 p. m., în biroul Primăriei comunale, cu respectarea condițiunilor art. 72—83 din legea contabilității publice.

Prețul de strigare este de 3000 lei anual, dela care se va depune vadiu de licitație 10%.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunală.

Arpașul de Sus, la 2 Octomvrie 1926.

Primăria comunală

Primăria comunală Zăbala
No. 1016/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 21 Noemvrie 1926, ora 2 p. m. se va ține la primăria comunală licitație publică orală pentru arendarea dreptului de vânat al com. Zăbala, compus dintr'un teren de aproximativ 13.663 jug., pe termen de 6 ani, cu începere dela 1 Ian. 1927.

Prețul de strigare al arenzii anuale este de 1500 lei.

Concurenții trebuie să posede autorizația prevăzută de art. 13 al legii vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie în orele de serviciu. Zăbala, la 18 Octomvrie 1926, Jud. Treiscaune.

Secretar, (ss) *Nagy*

Primar, (ss) *I. Oprea*

Primăria Comunei Voila

Județul Făgăraș

No. 1371/1926

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Voila, județul Făgăraș, se va exarendă prin licitație publică la 8 Noemvrie 1926, orele 14, pe timpul de 6 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927.

Licitația se va ține la primăria comunală Voila, unde se pot vedea și condițiunile de licitare între orele oficioase. Prețul de strigare este de 500 lei anual, vadiul 10%.

Voila, la 8 Noemvrie 1926.

Notar cercual, (ss) *Waldemar Hittinger* Primar, (ss) *Nicolae Pop*

~ ~ ~

Primăria Com. Mehadia

Judetul Severin

No. 500/1926

PUBLICAȚIUNE

În baza hotărârii consiliului comunal al comunei Mehadia, dreptul de vânat se va arendă pe calea licitațiunei publice pe 6 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decemvrie 1932.

Licitația se va ține la primăria comunei Mehadia la 13 Ianuarie 1927, ora 9 a. m.

Prețul de strigare este de lei 1010 anual.

Condițiunile se pod vedea în cancelaria notariatului comunal din Mehadia, în decursul orelor oficiale.

Mehadia la 10 Noemvr. 1926, Jud. Severin.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria Solonețul Nou

Plasa Arbore, Jud. Suceava

No. 425/1926

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală, că în ziua de 0 Octomvrie 1926, ora 4 $\frac{1}{2}$ se va ține licitație publică verbală pentru darea în arendă a vânatului pe teritoriul comunei Solonețul Nou, jud. Suceava, pe un timp de 6 ani, începând dela 1 Noemvrie 1926.

Suma minimală de arendare este de 30 lei, anual. Supra oferte nu se admit.

Informațiuni detaliate se pot primi la Primăria comunei Solonețul Nou.

Primăria Solonețul Nou, la 18/9/1926.

Secretar, (ss) *Indescifrabil*Primar, (ss) *Lișca*

~ ~ ~

Primăria comunei Sălicea

No. 931/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Sălicea pe cca. 500 jug. pădure și cca. 390 jug. pășune, total 890 jug. teren expropriat, se va da în arendă prin licitație publică, care se va ține la 31 Decemvrie 1926, la ora 11 a. m., în localul primăriei din Sălicea, pe 6 ani.

Dreptul de arendare începe dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decemvrie 1933.

Prețul de strigare 1000 lei.

Vadiu de 10%. Condițiunile de licitație se pod vedea la primăria comunală, în orele oficiale.

Sălicea, la 1 Noemvrie 1926.

Notar, (ss) *Al. Hono*Primar, (ss) *Vasile Șuta*

~ ~ ~

Primăria comunei Ciuvoș

No. 716/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 20 Dec. 1926, ora 9 a. m. se va ține în localul primăriei licitație publică pentru arendarea dreptului de vânat, de pe 2640 jug. de pământ a comunei Ciuvoș.

Prețul de strigare este de 600 lei anual.

Supraoferte nu vor fi primite.

Vadiu 10%. Condițiunile se pot vedea în biroul notarului comunal.

Ciuvoș, 25 Oct. 1926.

Primăria

Primăria comunei Lugașul

No. 542/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunelor Lugașul de Jos, Lugașul de Sus și Cuișed se da în arendă prin licitație publică prin strigări pe timp de 6 ani, începând dela 1 Ian. 1927.

Licitația se va ține la 27 Nov. 1926, ora 8 a. m., în biroul notarial Lugașul de Jos.

Numai acei pot licita. cari întrunesc condițiunile din art. 13 al legii vânatului.

Intinderea teritoriului este:

Lugașul de Sus, cca. 1000 jug., prețul de strigare va fi 1000 lei.

Lugașul de Sus cca. 1000 jug., prețul de strigare va fi 1000 lei.

Cuișed cca. 700 jug. prețul de strigare va fi 700 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la notariatul Lugașul de Sus.

Lugașul de Jos, la 12 Octomvrie 1926.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Nușfalău

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Terenul de vânat al comitatii urbariale din comuna Nușfalău se va arendă dela 1 Ianuarie 1927 pe timp de 6 ani, prin licitație publică, care se va ține la 30 Dec. 1926, orele 9, sau în caz de nereușită la 27 Ianuarie 1927, la Primăria comunei Nușfalău.

Prețul de strigare este de 300 lei.

Nușfalău, la 16 Oct. 1926.

Președintele urbariștilor, (ss) *I. Mihail*

~ ~ ~

Primăria comunei Vălișoara

No. 932/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Vălișoara, județul Cluj, se va da în arendă prin licitație publică, care se va ține la 30 Decemvrie 1926, la ora 11 a. m. în localul primăriei din Vălișoara, pe 6 ani

Dreptul de arendare începe dela 1 Februarie 1926 până la 1 Februarie 1933.

Prețul de strigare, 500 lei, vadiu în 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunală în orele oficiale.

Vălișoara, 1 Nov. 1926

Notar, (ss) *Hono*Primar, (ss) *Ilie Ioan*

~ ~ ~

Primăria comunei Pentic, jud. Someș

No. 926/926

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din L. p. V. se aduce la cunoștința publică, că teritoriul de vânat al comunei Pentic, jud. Someș, se va da în arendă prin licitație publică, pe timp de 3 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927 — 31 Decemvrie 1929. Licitația se va ține la primăria comunei Pentic, în ziua de 17 Decemvrie 1926, ora 10 a. m.

La licitație numai acei reflectanți vor putea participa, cari își vor prezentă autorizația prescrisă în L. p. V. Condițiunile de licitație sunt afișate la primăria comunei Pentic și biroul notarial din Ocna Dejului, jud. Someș.

Pentic, 14 Octomvrie 1926.

Notar, (ss) *Alexandru Kiss*

~ ~ ~

Primăria comunei Albiș

No. 341/926

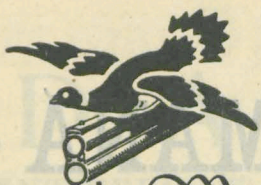
PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Albiș, jud. Bihor, se da în arendă prin licitație publică prin strigări la 28 Decemvrie 1926, ora 10 a. m., în localul Primăriei, pe timp de 6 ani.

Condițiunile de licitație sunt afișate la ușa primăriei.

Albiș, la 28 Octomvrie 1926.

Primăria

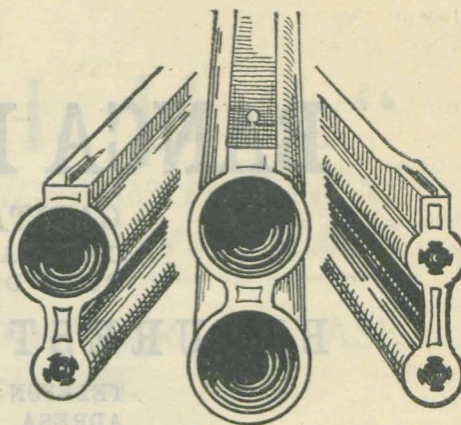

Gebrüder Merkel
Genève

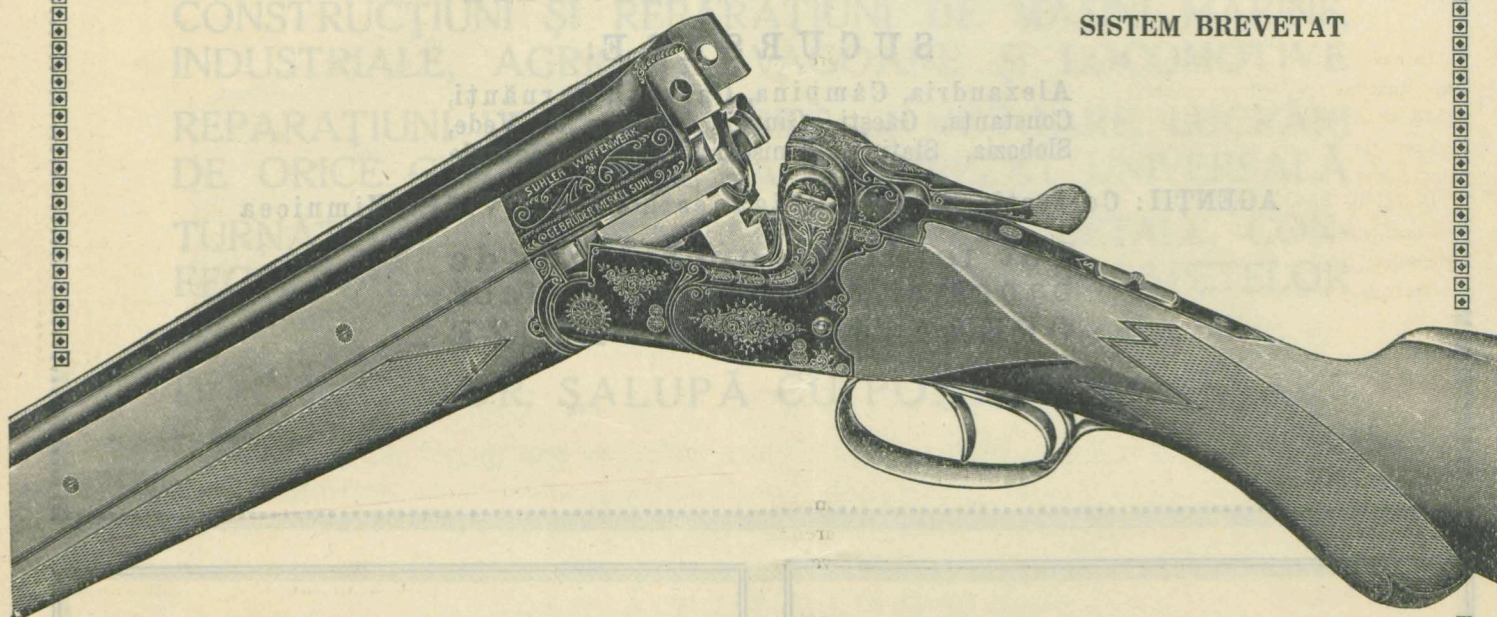
FONDATĂ IN 1898

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock :

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale ;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat) ;
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică ;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor ;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele :

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII: Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

De vânzare

Cățea pointeră pur sânge, din câini
importați cu pedigree. Etate un an,
frumoasă, bună apporteură; preț
6.000 lei.

Adresați la „UNIUNE“

De vânzare

Paradox cal. 12 Wesley-Richard,

«SUPERMAGNUM EXPLORA»

Stare nouă. Tir de precizie până
la 300 m., cu cutia și cartușe.

A se adresa la UNIUNE

DISPĂRUT

Două cățele de vânătoare, însărcinate,
una bracă neagră în etate de 2 ani,
tărcată cu galben; una cockeră maro
complet, cu coadă, etate un an. Aducă-
torul primește recompensă. A se adresa:
G. D. RIZESCU, Pavilionul 3 C. F. R.
Strada Ghercești, CRAIOVA

STANKOWSKY IOSIF

ARMURIER-FARMACIST

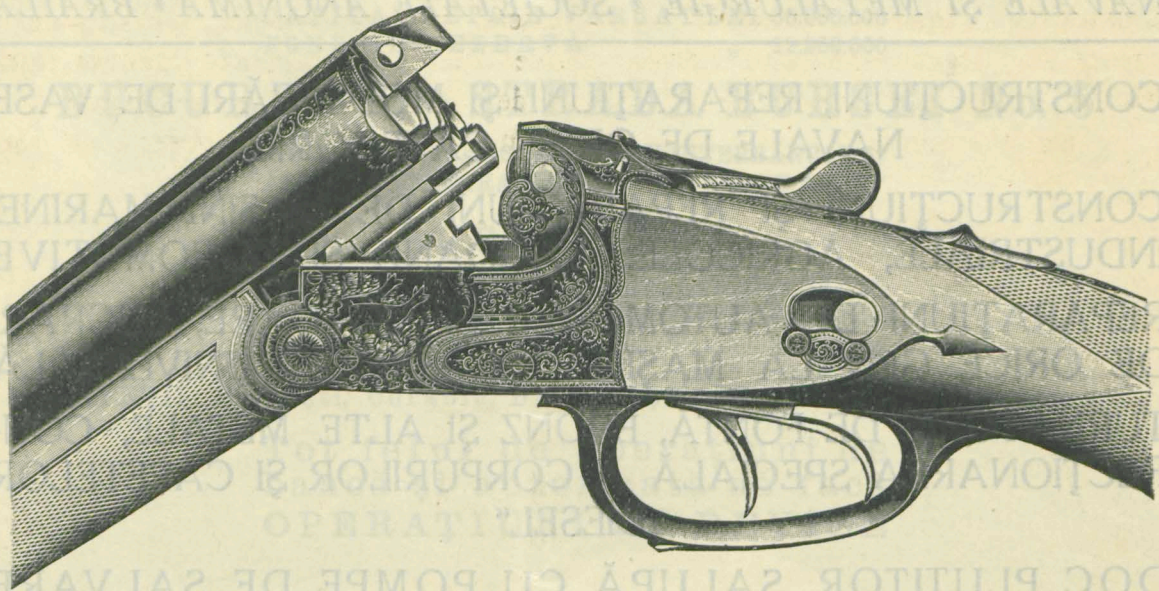
Execută transformări de arme, transformă camerele țevelor
dintr'un calibru mai mic într'unul mai mare, corijează
tirul armelor cu glonț și montează lunete, face paturi în
orice execuție din lemn de nuc, execută reparațiuni,
brunaj, etc., face arcuri pentru percutoare din oțel special
chrom-silicium, deasemenea și înălțătoare, forme pentru
turnatul gloanțelor și alicelor, aparate pentru recalibrarea
tuburilor de alamă, toate acestea cu o minuțiozitate micro-
metrică. Livrează renumitul ulei de armă «NITROPER-
DENOL», în orice cantitate, direct sau prin «Uniune».

TÂRGU-MUREȘ * Strada Lazăr No. 1

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE».

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceea cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI